

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 564

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 5 iulie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 111 din 8 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2–5
Decizia nr. 112 din 13 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar	6–9
Decizia nr. 133 din 20 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală	10–11
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL	
Decizia nr. 1.209 din 20 martie 2018	12–31
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
5. — Ordin privind deschiderea în evidențele Băncii Naționale a României a contului în lei pe numele Fondului de garantare a depozitelor bancare	32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 111**

din 8 martie 2018

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ministerul Afacerilor Interne în Dosarul nr. 4.479/101/2015* al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.250D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.289D/2016—nr. 3.292D/2016, nr. 3.324D/2016—nr. 3.326D/2016, nr. 3.351D/2016, nr. 3.352D/2016, nr. 3.353D/2016 și nr. 3.354D/2016, având ca obiect excepții de neconstituționalitate identice, ridicate de Ministerul Afacerilor Interne în dosarele nr. 4.466/101/2015*, nr. 4.625/101/2015*, nr. 4.767/101/2015*, nr. 4.893/101/2015*, nr. 4.230/101/2015*, nr. 4.467/101/2015*, nr. 4.908/101/2015*, nr. 1.723/101/2015*, nr. 2.198/101/2015*, nr. 4.664/101/2015* și nr. 4.891/101/2015* ale Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.250D/2016, nr. 3.289D/2016—nr. 3.292D/2016, nr. 3.324D/2016—nr. 3.326D/2016, nr. 3.351D/2016, nr. 3.352D/2016, nr. 3.353D/2016 și nr. 3.354D/2016 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.289D/2016—nr. 3.292D/2016, nr. 3.324D/2016—nr. 3.326D/2016, nr. 3.351D/2016, nr. 3.352D/2016, nr. 3.353D/2016 și nr. 3.354D/2016 la Dosarul nr. 3.250D/2016, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin încheierile din 24 noiembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 4.479/101/2015*, nr. 4.466/101/2015*, nr. 4.625/101/2015*, nr. 4.767/101/2015*, nr. 4.893/101/2015*, nr. 4.230/101/2015*, nr. 4.467/101/2015*, nr. 4.908/101/2015*, nr. 1.723/101/2015*, nr. 2.198/101/2015*, nr. 4.664/101/2015* și nr. 4.891/101/2015*, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția a fost ridicată de Ministerul Afacerilor Interne, în calea de atac a recursului declarat împotriva unor sentințe civile pronunțate de către Tribunalul Mehedinți, în cauze având ca obiect litigiu privind funcționarii publici.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 sunt lipsite de claritate și previzibilitate, deoarece presupun două modalități prin care poate fi invocată excepția de nelegalitate a unui act administrativ unilateral: de către o instanță sau de către partea interesată, fără ca legiuitorul să determine conduita pe care trebuie să o adopte judecătorul odată cu invocarea din oficiu. Astfel, dacă instanța invocă din oficiu excepția de nelegalitate a unui act administrativ, textul criticat nu impune condițiile în care aceasta ar fi admisibilă, respectiv necesitatea motivării, sub aspectul existenței unei legături între fondul pricinii și incidentul procesual. Or, spre deosebire de situația în care controlul judecătoresc se realizează din oficiu, în cazul în care una dintre părți invocă excepția de nelegalitate, legiuitorul a descris în mod concret conduita pe care înțelege să o impună. Ca atare, prin invocarea excepției de nelegalitate de către instanță, în măsura în care aceasta nu este ținută să o motiveze, rezultă că temeiurile de fapt și de drept ale acesteia, cunoscute doar de judecător, ar putea sau nu să fie împărțite de părți.

9. De asemenea, autorul apreciază că, în cazul în care sintagma „*din oficiu*” nu presupune și obligația instanței judecătorești de a-și motiva, în fapt și în drept, excepția de nelegalitate invocată, se încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece, în absența unei motivări corespunzătoare, partea interesată se află în imposibilitatea de a-și argumenta poziția procesuală, cu consecințe directe în soluția ce urmează a se pronunța.

10. În continuare, referitor la critica de neconstituționalitate a art. 4 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, autorul excepției arată că

legiuitorului a prevăzut în textul criticat că instanța competentă se pronunță asupra excepției de nelegalitate fie printr-o încheiere interlocutorie, fie prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză, fără a preciza însă condițiile în care aceasta poate distinge între cele două variante. În opinia autorului excepției, judecătorul este obligat să stabilească, prin hotărârile pronunțate și în afara cadrului legal, regulile necesare pentru a se pronunța asupra excepției de nelegalitate cu care a fost investit, contrar art. 1 alin. (4) din Constituție.

11. În final, se susține că părțile nu cunosc modalitatea în care pot ataca cu recurs hotărârea, ceea ce face ca accesul lor la justiție pentru exercitarea căii de atac prevăzute de lege să fie limitat. Mai mult, în condițiile în care excepția de nelegalitate este invocată într-o cale de atac și este soluționată printr-o hotărâre judecătorească definitivă, art. 129 din Constituție este golit de conținut și creează o situație de inegalitate juridică, de discriminare evidentă, în cadrul aceleiași categorii de justițiabili, de natură să determine o judecată inechitabilă.

12. **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile de lege criticate nu sunt de natură să contravină prevederilor art. 16, art. 21 alin. (1) și (3), art. 53 alin. (2) teza finală și art. 129 din Constituție.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se arată că dispozițiile Codului de procedură civilă constituie procedura de drept comun în materia proceselor civile, în măsura în care legile care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare, urmând a se aplica și în materia contenciosului administrativ. Legea procesual civilă prevede clar obligația instanțelor judecătorești de a supune discuției părților toate cererile, excepțiile și împrejurările de fapt sau de drept invocate, inclusiv chestiunile de fapt sau de drept invocate din oficiu de către instanță, părțile putându-și organiza apărarea în cunoștință de cauză. Cât privește dispozițiile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, critica formulată vizează strict aspecte procedurale, pe care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este îndreptățit să le reglementeze, modalitatea de reglementare nefiind de natură să restricționeze accesul liber la justiție, să afecteze dreptul la apărare ori să creeze discriminări între diferite categorii de persoane. În sensul practicii instanței europene, conceptul de „proces echitabil” nu implică în mod necesar existența mai multor grade de jurisdicție, a unor căi de atac al hotărârilor judecătorești, nici, pe cale de consecință, posibilitatea exercitării acestor căi de atac — inclusiv a celor extraordinare — de către toate părțile din proces.

15. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens se arată că normele criticate reglementează instituția excepției de nelegalitate și procedura specifică și stabilesc dreptul de acces al cetățeanului la o instanță judecătorească.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „(1) *Legalitatea unui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate.*

(2) *Instanța investită cu fondul litigiului și în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate, constatând că de actul administrativ cu caracter individual depinde soluționarea litigiului pe fond, este competentă să se pronunțe asupra excepției, fie printr-o încheiere interlocutorie, fie prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză. În situația în care instanța se pronunță asupra excepției de nelegalitate prin încheiere interlocutorie, aceasta poate fi atacată odată cu fondul.*”

19. În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 21 alin. (1) și (3) referitor la accesul liber la justiție, art. 53 alin. (2) teza finală privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și în art. 129 privind folosirea căilor de atac.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 reglementează instituția excepției de nelegalitate și procedura specifică acesteia. Astfel, potrivit dispozițiilor de lege supuse controlului de constituționalitate, excepția de nelegalitate are ca obiect numai actele administrative cu caracter individual, poate fi invocată atât în fața instanței de fond, cât și în căile de atac, de către partea interesată sau de către instanța judecătorească din oficiu, soluționarea litigiului pe fond trebuie să depindă de actul administrativ cu caracter individual ce face obiectul excepției și, potrivit alin. (3) al art. 4 din Legea nr. 554/2004, în cazul în care a constatat nelegalitatea actului administrativ cu caracter individual, instanța în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.

21. Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat cu valoare de principiu că „ideea pe care se întemeiază instituția excepției de nelegalitate se numără printre acele constante ale dreptului care au disciplinat gândirea juridică a sistemului de drept romano-germanic și a fost consacrată prin maxima *quae temporalia sunt ad agendum perpetua sunt ad excipiendum*, a cărei semnificație este că cele ce sunt vremelnice pentru o acțiune juridică sunt permanente pentru constituirea excepției” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008). De asemenea, prin aceeași decizie, Curtea a statuat că „excepția de nelegalitate se constituie într-un mijloc eficient de apărare, justificat de înseși exigențele unui proces echitabil”.

22. În doctrină s-a reținut că, „dincolo de dimensiunea tradițională a excepției de nelegalitate în dreptul administrativ

român, nu se poate nega faptul că reglementarea actuală a acestei instituții își are rădăcinile în preocuparea legiuitorului de a institui o garanție a respectării principiului legalității și principiului preeminenței interesului public în raporturile juridice administrative, luând în considerare un anumit context social, istoric și juridic”.

23. Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prin art. 28 alin. (1), stabilește că dispozițiile sale se completează cu prevederile Codului civil și cu cele ale Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte.

24. Curtea constată netemeinicia criticii de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, formulată din perspectiva unei lipse de claritate și previzibilitate, în situația invocării excepției de nelegalitate de către instanță din oficiu, din perspectiva argumentelor ce vor fi prezentate. Astfel, dispozițiile art. 224 din Codul de procedură civilă, cu denumirea marginală „*Discutarea cererilor și excepțiilor*”, statuează că instanța este obligată, în orice proces, să pună în discuția părților toate cererile, excepțiile, împrejurările de fapt sau temeiurile de drept prezentate de ele, potrivit legii, sau invocate din oficiu.

25. Potrivit art. 14 alin. (4)—(6) din Codul de procedură civilă, cu denumirea marginală „*Contradictorialitatea*”, părțile au dreptul de a discuta și argumenta orice chestiune de fapt sau de drept invocată în cursul procesului de către orice participant la proces, inclusiv de către instanță din oficiu. Instanța este obligată, în orice proces, să supună discuției părților toate cererile, excepțiile și împrejurările de fapt sau de drept invocate și își va întemeia hotărârea numai pe motive de fapt și de drept, pe explicații sau pe mijloace de probă care au fost supuse, în prealabil, dezbaterii contradictorii.

26. Relativ la contradictorialitate, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, paragrafele 35—37, și Decizia nr. 394 din 13 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 2 octombrie 2017, paragraful 19, Curtea a reținut că „acest concept este definit în doctrină ca dreptul fiecărei părți de a participa la prezentarea, argumentarea și dovedirea pretențiilor sau apărărilor sale, precum și dreptul de a discuta și combate susținerile și probele celeilalte părți. Contradictorialitatea se traduce în aducerea la cunoștința celeilalte părți a argumentelor de fapt și de drept, pe de-o parte, și posibilitatea celeilalte părți de a răspunde acestora, pe de altă parte. Astfel, contradictorialitatea este, în primul rând, posibilitatea reală de a dezbate în fața judecătorului tot ceea ce este avansat în drept sau în fapt de către adversar și tot ceea ce este prezentat de acesta, probe sau alte documente. Din perspectiva protejării drepturilor omului, Curtea observă că principiul contradictorialității este un element al principiului egalității armelor și al dreptului la un proces echitabil”.

27. Prin urmare, legea procesuală civilă, care completează dispozițiile Legii nr. 554/2004, prevede obligația instanțelor judecătorești de a pune în discuția părților toate cererile, excepțiile, inclusiv excepția de nelegalitate, și împrejurările de fapt sau temeiurile de drept invocate, inclusiv cele invocate din oficiu de către instanță, în așa fel încât părțile să își poată face apărarea în cunoștință de cauză. Ca atare, invocarea excepției de nelegalitate a unui act administrativ cu caracter individual de

către instanța judecătorească, din oficiu, nu lipsește de claritate și previzibilitate dispoziția cuprinsă în art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, ci asigură dreptul la un proces echitabil, întrucât este pusă în discuția părților, așa încât acestea să își poată formula apărările în cunoștință de cauză.

28. Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 4 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, autorul excepției arată că legiuitorul a prevăzut în textul criticat că instanța competentă se pronunță asupra excepției de nelegalitate fie printr-o încheiere interlocutorie, fie prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză, fără a preciza însă condițiile în care aceasta poate distinge între cele două variante. În opinia autorului excepției, contrar art. 1 alin. (4) din Constituție, judecătorul este obligat să stabilească, prin hotărârile pronunțate și în afara cadrului legal, regulile necesare pentru a se pronunța asupra excepției de nelegalitate cu care a fost investit.

29. Față de această susținere, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 235 teza a doua din Codul de procedură civilă, încheierile interlocutorii sunt acele încheieri prin care, fără a se hotărî fondul procesului, se soluționează excepții procesuale, incidente procedurale ori alte chestiuni litigioase.

30. Curtea, prin Decizia nr. 241 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 497 din 13 iunie 2005, a statuat că „prin interpretarea și aplicarea de către instanță a textelor de lege nu se realizează un «transfer» de competență din sfera puterii legislative în sfera puterii executive și judecătorești”.

31. Așadar, în interesul bunei administrări a justiției, judecătorul cauzei poate aprecia asupra modului în care va soluționa excepția de nelegalitate, fie prin încheiere interlocutorie, atunci când situația de fapt și de drept este clar determinată, fie prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză, atunci când pentru soluționarea excepției sunt administrate aceleași dovezi ca și cele pentru soluționarea fondului cauzei.

32. De altfel, critica formulată de autorul excepției vizează aspecte ce țin de procedura de judecată, pe care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența de a o stabili, în așa fel încât să nu afecteze accesul liber la justiție, dreptul la apărare ori să creeze discriminări între diferite categorii de persoane.

33. Cât privește critica potrivit căreia părțile nu cunosc modalitatea în care pot ataca cu recurs hotărârea, ceea ce face ca accesul lor la justiție pentru exercitarea căii de atac prevăzute de lege să fie limitat, Curtea reține că, potrivit art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare.

34. Curtea nu poate reține nici critica potrivit căreia invocarea excepției de nelegalitate în calea de atac și soluționarea acesteia printr-o hotărâre judecătorească definitivă golește de conținut norma constituțională prevăzută de art. 129 privind folosirea căilor de atac. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că „legiuitorul are îndreptățirea constituțională de a considera materia contenciosului administrativ ca fiind una aparte, cu reguli specifice, inclusiv în ceea ce privește stabilirea căilor de atac”. De asemenea, Curtea a observat că, „în materia contenciosului administrativ, spre deosebire de dreptul comun unde hotărârile pronunțate în primă instanță pot fi atacate cu apel cu toate consecințele care decurg din aceasta, [...] potrivit art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, legiuitorul a optat pentru menținerea căii de atac a

recursului, și nu pentru înlocuirea acestuia cu calea de atac a apelului. În lumina noului Cod de procedură civilă, recursul în materia contenciosului administrativ este esențialmente diferit de recursul exercitat în această materie în vechea reglementare, care permitea, de principiu, examinarea cauzei sub toate aspectele pe calea recursului. Așadar, ca urmare a acestei excluderi, hotărârile primei instanțe date în litigiile de contencios administrativ rămân a fi supuse în continuare recursului” (a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 747 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 6 februarie 2015, paragraful 23, sau Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, paragraful 46).

35. Prin Decizia nr. 679 din 5 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 16 iunie 2009, și Decizia nr. 549 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008, referitoare la dispozițiile art. 20 din Legea nr. 554/2004, cu denumirea marginală „*Recursul*”, instanța de control constituțional a reținut că dispozițiile art. 129 din Constituție „conțin precizarea esențială potrivit căreia hotărârile instanțelor pot fi atacate, de Ministerul Public sau de părțile interesate, în condițiile legii. În plus, art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală oferă legiuitorului dreptul de a legifera cu privire la acest aspect, de aici se desprinde concluzia că nimic nu împiedică edictarea unei soluții legislative ca cea cuprinsă în textul de lege criticat. De altfel, această opțiune a legiuitorului a fost impusă de exigența soluționării cu celeritate a procesului dedus judecății, aceasta fiind una dintre caracteristicile acțiunii în contencios administrativ.”

36. De altfel, prin Decizia nr. 36 din 7 noiembrie 2016 referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 7 februarie 2017, Înalta Curtea de Casație și Justiție — Completul pentru

dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 4.225/117/2014*, și, în consecință, a stabilit că „dispozițiile art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, permit invocarea excepției de nelegalitate a unui act administrativ cu caracter individual, direct în recurs”.

37. Instanța supremă a reținut că „lipsa unei căi de atac împotriva hotărârii prin care instanța se pronunță asupra excepției de nelegalitate, în situația în care excepția de nelegalitate a fost ridicată pentru prima dată în recurs, nu reprezintă un impediment pentru invocarea acesteia, direct, în calea de atac a recursului. Astfel, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.682 din 17 decembrie 2009, s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a III-a din Legea nr. 554/2004, în forma nemodificată prin Legea nr. 76/2012, respingând, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate. S-a reținut că invocarea excepției de nelegalitate a unui act administrativ cu caracter individual, în timpul soluționării litigiului ajuns deja în recurs, nu pune probleme de constituționalitate, deoarece partea interesată are dreptul de a introduce o acțiune directă prin care să solicite verificarea legalității actului administrativ respectiv, cu suspendarea consecutivă a soluționării litigiului principal. Raționamentul este asemănător și în cazul noii reglementări, când excepția de nelegalitate este soluționată chiar de către instanța de recurs, aceasta pronunțându-se mai întâi asupra excepției de nelegalitate a actului administrativ individual, după care va soluționa fondul litigiului”.

38. Întrucât nu a fost reținută restrângerea exercițiului niciunui drept și niciunei libertăți fundamentale, Curtea constată că dispozițiile art. 53 din Constituție nu au incidență în cauză.

39. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Afacerilor Interne în dosarele nr. 4.479/101/2015*, nr. 4.466/101/2015*, nr. 4.625/101/2015*, nr. 4.767/101/2015*, nr. 4.893/101/2015*, nr. 4.230/101/2015*, nr. 4.467/101/2015*, nr. 4.908/101/2015*, nr. 1.723/101/2015*, nr. 2.198/101/2015*, nr. 4.664/101/2015* și nr. 4.891/101/2015* ale Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 112

din 13 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 8 și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Aneta Postovaru, prin Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989, în Dosarul nr. 3.689/62/2016 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 2.231D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, partea Ministerul Muncii și Justiției Sociale a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției, iar partea Casa Națională de Pensii Publice a depus concluzii scrise, prin care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.374D/2016, nr. 3.375D/2016 și nr. 345D/2017, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Aurel Racman, prin Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989, și de Aurel Zamfir, prin Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989, în dosarele nr. 14.762/3/2016 și nr. 14.767/3/2016 ale Tribunalului Ilfov — Secția civilă, precum și de Ion Elisei, Constantin Istrati, Victor Pîrlog, Constantin Ion, Emil Chiscan, Marin Stănilă, Constantin Serafim, Dumitru Lescae, Marian Ungureanu, Ion Pârveu, Corneliu Boicescu, Pavel Ailenei, Ion Milan, Anton Muster, Nicolae Mărculescu, Ioan Chirvase, Ion Vlaicu, Anica Vlaicu, Mieluș Chiran, Ion Manole, Marin Conu, Dumitru Răducanu, Iuliana Lipoviceanu, Octav Mario Bogdan Popescu, Nicolae Covacu, Gheorghe Dan, Emilian Ivănuș, Stan Bălăuță, Doinița Bălăuță și Marin Stroe, în Dosarul nr. 9.829/3/2016 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.374D/2016, nr. 3.375D/2016 și nr. 345D/2017 la Dosarul nr. 2.231D/2016, care a fost primul înregistrat.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 12 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.689/62/2016, prin încheierile din 7 decembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 14.762/3/2016 și nr. 14.767/3/2016, și prin Sentința civilă nr. 9.445 din 24 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 9.829/3/2016, **Tribunalul Brașov — Secția I civilă, Tribunalul Ilfov — Secția civilă și, respectiv, Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II art. 8 și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Aneta Postovaru, prin Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989, de Aurel Racman, prin Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989, de Aurel Zamfir, prin Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989, respectiv de Ion Elisei, Constantin Istrati, Victor Pîrlog, Constantin Ion, Emil Chiscan, Marin Stănilă, Constantin Serafim, Dumitru Lescae, Marian Ungureanu, Ion Pârveu, Corneliu Boicescu, Pavel Ailenei, Ion Milan, Anton Muster, Nicolae Mărculescu, Ioan Chirvase, Ion Vlaicu, Anica Vlaicu, Mieluș Chiran, Ion Manole, Marin Conu, Dumitru Răducanu, Iuliana Lipoviceanu, Octav Mario Bogdan Popescu, Nicolae Covacu, Gheorghe Dan, Emilian Ivănuș, Stan Bălăuță, Doinița Bălăuță și Marin Stroe, în cadrul unor cauze având ca obiect soluționarea cererilor în pretenții formulate de reclamantii, autori ai excepției de neconstituționalitate, prin care solicitau, în principal: reintroducerea în plată, începând cu 1 ianuarie 2012, a indemnizației prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004; calcularea indemnizației reparatorii utilizând algoritmul de calcul prevăzut la art. 4 alin. (2)—(4) și art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004; restituirea, începând cu 1 ianuarie 2012, a indemnizației reparatorii neacordate conform prevederilor Legii nr. 283/2011; restituirea contribuției de asigurări sociale de stat, în procent de 5,5%, reținute ilegal, începând cu data de 1 ianuarie 2012.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că, „prin manevre dolosive și diversiune juridică, cu nerespectarea principiilor de drept stabilite de Legea nr. 24/2000”, diminuarea cu 15% a indemnizației reparatorii prevăzute de Legea nr. 341/2004 a persistat și persistă, în timp ce absolut toate celelalte categorii de cetățeni prevăzute de lege au beneficiat, în mod real, de restabilirea drepturilor lor salariale față de nivelul avut anterior reducerilor de 25%, respectiv 15%. Astfel, autorii excepției susțin că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 283/2011 contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece revoluționarii sunt discriminați în raport cu alte categorii de persoane, cărora li s-a restituit în mod real reducerea de 15% din venit. Textele de lege criticate au fost introduse prin nesocotirea principiilor de drept stabilite prin Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. În timp ce absolut toate categoriile prevăzute de Legea nr. 118/2010 au beneficiat de restabilirea drepturilor salariale și asigurărilor sociale în raport cu nivelul avut anterior diminuării cu 25%, respectiv 15%, persoanele vizate de Legea nr. 341/2004 au beneficiat doar formal de reîntregirea venitului, deoarece, „prin neluarea în considerare a algoritmului de calcul, prevăzut la art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, diminuarea cu 15% a drepturilor revoluționarilor la indemnizația reparatorie și indemnizația lunară a persistat și persistă”. Discriminarea operează și față de alte categorii de beneficiari ai Legii nr. 341/2004. Referitor la dispozițiile art. 18 din Legea nr. 283/2011, autorii susțin, în esență, că acestea contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 22 alin. (1), art. 47 alin. (2) și art. 53 din Constituție, deoarece indemnizația prevăzută de Legea nr. 341/2004, indemnizație care nu se mai acordă potrivit dispozițiilor de lege criticate, a constituit singura lor sursă de venit, și a folosit la garantarea împrumuturilor obținute de la bănci. În continuare, autorii excepției susțin că dispozițiile art. 18 din Legea nr. 283/2011 încalcă prevederile Constituției referitoare la condițiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, consideră că nu există nicio justificare adecvată pentru restrângerea disproporționată a acestor drepturi.

8. **Tribunalul Brașov — Secția I civilă** consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor Constituției, fiind atributul exclusiv al legiuitorului intervenția asupra actelor normative și reglementarea situațiilor care să corespundă nevoilor sociale existente la un moment dat.

9. **Tribunalul Ilfov — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece indemnizațiile acordate prin Legea nr. 341/2004 reprezintă beneficii ale anumitor categorii de persoane, în virtutea statutului special al acestora, fără a avea însă un temei constituțional. Aceste indemnizații nu fac parte din categoria drepturilor fundamentale, astfel că legiuitorul este liber să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acestora, precum și să dispună diminuarea ori chiar încetarea acordării acestora, fără a fi necesară îndeplinirea cerințelor stabilite de art. 53 din Legea fundamentală. În același sens invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales cele sociale și economice, de o amplă marjă de apreciere, pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a actului (Decizia din 4 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Dumitru Daniel și alții împotriva României*, paragraful 41). De asemenea, prin Decizia din 7 mai 2013, pronunțată în Cauza *Ioanna Koufaki și Adedy împotriva Greciei*, paragraful 31, Curtea Europeană a Drepturilor Omului

a reiterat că statele părți ale Convenției se bucură de o largă marjă de apreciere în reglementarea politicilor lor sociale și că o hotărâre privind neaplicarea unor legi, hotărâre luată pentru a echilibra cheltuielile și veniturile bugetare, implică aspecte politice, economice și sociale pe care autoritățile naționale sunt în mare măsură să le aprecieze, cu excepția situației în care aceste măsuri sunt lipsite de fundament rezonabil.

10. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece statul, prin politica fiscală și economică, atunci când nu își mai permite să suporte de la bugetul de stat acordarea anumitor sume de bani cu titlu de reparație, ca urmare a unor evenimente, are dreptul să suspende plata acestora pe o anumită perioadă de timp. Mai mult, prin această restrângere nu se aduce atingere dreptului la viață și la integritate fizică și psihică și nici nu se creează o stare de discriminare față de alte categorii de persoane.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, în special Decizia nr. 573 din 15 septembrie 2015.

13. **Avocatul Poporului, în Dosarul nr. 2.231D/2016**, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Astfel, cu privire la algoritmul de calcul al indemnizației reparatorii, prevăzute de Legea nr. 341/2004, se reține că autorii excepției susțin că normele sunt neconstituționale, în condițiile în care Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit — în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (4) și art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 — că indemnizațiile lunare reparatorii și indemnizațiile lunare prevăzute de Legea nr. 341/2004 se calculează, în anul 2011, prin aplicarea coeficientului de 15% asupra cuantumului indemnizației aflat în plată în luna octombrie 2010. Or, asemenea aspecte nu țin de neconstituționalitatea normelor legale, ci de modul în care instanțele de judecată pun în aplicare o decizie a instanței supreme. **În dosarele Curții Constituționale nr. 3.374D/2016, nr. 3.375D/2016 și nr. 345D/2017, Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere, în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate, astfel cum acesta a fost reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 366 din 25 iunie 2014, nr. 482 din 23 septembrie 2014, nr. 555 din 15 octombrie 2014, nr. 756 din 5 noiembrie 2015 și nr. 64 din 16 februarie 2016.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere și concluziile scrise depuse de părți, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în actele de sesizare, îl constituie prevederile art. II art. 8 și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, introduse prin Legea nr. 283/2011 de aprobare a acesteia, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. În realitate, din susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate reiese că aceștia critică doar dispozițiile art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, care au următorul conținut:

— art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010: „*Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]*”

Art. 8. — (1) În anul 2012, cuantumul drepturilor prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. a), b) și d), alin. (4), art. 13 lit. b) și c) și la art. 14 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2011.

[...]

Art. 18. — În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se acordă.”

17. Curtea reține că dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 au fost abrogate prin art. 44 alin. (1) pct. 27 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Însă, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, Curtea constată că, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate își produc în continuare efectele juridice, deoarece obiectul cauzelor în cadrul cărora a fost invocată excepția de neconstituționalitate îl reprezintă solicitarea de reintroducere în plată, începând cu 1 ianuarie 2012, a indemnizației prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004. În concluzie, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010.

18. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, referitor la dispozițiile art. II art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, spre exemplu, prin Decizia nr. 482 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 20 noiembrie 2014, prin Decizia nr. 419 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 3 august 2015, Decizia nr. 508 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 14 august 2015, și Decizia nr. 756 din 5 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 10 februarie 2016, sau Decizia nr. 770 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 20 februarie 2018, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestora. Curtea a reținut că indemnizațiile reparatorii prevăzute de Legea nr. 341/2004, acordate în anul 2012, se mențin la același nivel cu cel din luna decembrie 2011, autorii excepției fiind nemulțumiți de modul de calcul al acestora, și anume de raportarea la indemnizația aflată în plată în octombrie 2010. Curtea a reținut că, în această materie, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat Decizia nr. 22 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 16 decembrie 2013, prin care a admis recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Avocatul Poporului și a stabilit — în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (4) și art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 — că indemnizațiile lunare reparatorii și indemnizațiile lunare prevăzute de Legea nr. 341/2004 se calculează, în anul 2011, prin aplicarea coeficientului de 15% asupra cuantumului indemnizației aflat în plată în luna octombrie 2010.

20. Curtea nu a reținut nici încălcarea art. 16 din Constituție, stabilind că nu există discriminare între beneficiarii Legii nr. 341/2004 și „celelalte categorii sociale, plătite din bugetul asigurărilor sociale de stat”, deoarece aceștia nu se află în situații juridice similare. Aceste indemnizații au un caracter reparatoriu, iar legiuitorul are deplina competență de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acestora, în temeiul art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală.

21. Curtea a reținut că prevederile constituționale ale art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică nu au incidență în cauzele având un obiect similar prezentei cauze, întrucât conținutul normativ al dispozițiilor criticate nu se referă la protecția și apărarea acestor valori constituționale.

22. Cât privește invocarea art. 47 din Constituție, Curtea a observat că prevederile legale criticate nu pot fi privite ca aducând atingere dreptului constituțional la un nivel de trai decent, prin diminuarea unei măsuri de asistență socială — astfel cum califică autorii indemnizația, ci mai degrabă ca instituind un set de măsuri de adaptare la condițiile economico-sociale existente. Legiuitorul este chemat să creeze un ansamblu de măsuri prin care statul să asigure protejarea și îmbunătățirea calității vieții cetățenilor, atât prin reglementarea unor drepturi fundamentale, precum dreptul la securitate socială, dreptul la muncă — condiție principală pentru un trai decent —, dreptul la o salarizare echitabilă, dreptul la protecția sănătății și altele asemenea, dar și prin drepturi care nu au o consacrare constituțională și care tind către același obiectiv. În același spirit, Constituția consacră, în art. 1 alin. (3), caracterul de stat social al României, obligând statul, prin dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. f), să creeze condițiile necesare pentru creșterea calității vieții. Totodată, în art. 41 alin. (2) și art. 47 alin. (2) este prevăzut

dreptul salariaților, respectiv al cetățenilor și la alte măsuri de protecție socială și de asistență socială decât cele nominalizate expres în Legea fundamentală, măsuri stabilite prin lege. Caracteristic tuturor acestor drepturi ale cetățenilor și obligații corelative ale statului este faptul că, în măsura în care nu sunt nominalizate expres de Constituție, legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012).

23. În ceea ce privește dispozițiile de lege criticate, ce vizează limitarea ori chiar neacordarea în anul 2012 a unor drepturi care nu sunt consacrate la nivel constituțional, neavând în consecință un caracter fundamental, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, precitată, că dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente, acestea având în vedere doar restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. Totodată, Curtea a constatat că, deși temeiul moral al acordării acestor beneficii, izvorât din sentimentul de recunoștință pentru cei care, prin jertfa și contribuția proprie, au condus la căderea regimului comunist și la instaurarea democrației, este incontestabil, acesta nu constituie totuși, potrivit Constituției, o obligație de reglementare a statului în acest sens, neputându-se vorbi astfel de existența unui drept fundamental la obținerea unor indemnizații, în virtutea calității de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției Române din Decembrie 1989.

24. Cu privire la art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, Curtea observă că, potrivit acestora, în anul 2012, nu s-au acordat indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, respectiv cele de care beneficiau Luptătorii Remarcați prin Fapte Deosebite [al căror

titlu se regăsea reglementat în art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din Legea nr. 341/2004] și cele acordate copiilor eroilor-martiri, indiferent de vârstă, dacă nu erau încadrați în nicio formă de învățământ ori nu realizau venituri din motive neimputabile lor. Dispozițiile de lege prin care — în anii 2012, 2013 și 2014 — nu s-a acordat plata indemnizațiilor prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 au făcut obiect al controlului de constituționalitate, fiind analizate din perspectiva aceluiași critici precum cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin mai multe decizii, precum Decizia nr. 88 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 28 martie 2013, Decizia nr. 373 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 25 noiembrie 2013, Decizia nr. 42 din 22 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 25 martie 2014, Decizia nr. 314 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 21 iulie 2014, și Decizia nr. 721 din 9 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 7 ianuarie 2015, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a acestora. Curtea a constatat că dreptul la indemnizație reparatorie nu reprezintă un drept fundamental, astfel că „legiuitorul are libera apreciere asupra instituirii unor astfel de beneficii, precum și a stabilirii condițiilor și criteriilor de acordare”. De asemenea, Curtea a reținut că persoanele încadrate în ipoteza art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 se află într-o situație obiectiv diferită față de celelalte persoane, care continuă să beneficieze de indemnizația reparatorie prevăzută de aceeași lege, astfel că instituirea unui tratament juridic diferit nu poate primi semnificația încălcării principiului egalității în drepturi a cetățenilor.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Aneta Postvaru, prin Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989, de Aurel Racman, prin Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989, de Aurel Zamfir, prin Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie 1989, respectiv de Ion Elisei, Constantin Istrati, Victor Pîrlog, Constantin Ion, Emil Chiscan, Marin Stănilă, Constantin Serafim, Dumitru Lescae, Marian Ungureanu, Ion Pârveu, Corneliu Boicescu, Pavel Ailenei, Ion Milan, Anton Muster, Nicolae Mărculescu, Ioan Chirvase, Ion Vlaicu, Anica Vlaicu, Mieluș Chiran, Ion Manole, Marin Conu, Dumitru Răducanu, Iuliana Lipoviceanu, Octav Mario Bogdan Popescu, Nicolae Covacu, Gheorghe Dan, Emilian Ivănuș, Stan Bălăuță, Doinița Bălăuță și Marin Stroe, în Dosarul nr. 3.689/62/2016 al Tribunalului Brașov — Secția I civilă, în dosarele nr. 14.762/3/2016 și nr. 14.767/3/2016 ale Tribunalului Ilfov — Secția civilă și în Dosarul nr. 9.829/3/2016 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. II art. 8 alin. (1) și art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția I civilă, Tribunalului Ilfov — Secția civilă și Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 133

din 20 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 alin. (3)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Adrian Farkas și Cosmin Cristian Farkas în Dosarul nr. 3.400/83/2016 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 629D/2017.

2. La apelul nominal răspund autorii excepției, reprezentați de domnul avocat Dan-Mihai Șuta, din cadrul Baroului Satu Mare. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia. Este prezentată, pe scurt, situația de fapt care a dus la ridicarea acesteia, arătându-se, printre altele, că a fost formulată o contestație la executare împotriva încheierii de înlocuire a măsurii arestului preventiv cu măsura arestului la domiciliu, contestație care a fost respinsă, ca inadmisibilă. Se susține că, potrivit principiului *non reformatio in pejus*, încheierea de înlocuire a măsurii preventive mai grele cu măsura preventivă mai ușoară ar fi trebuit să fie executorie. Se arată că, în lipsa aplicării acestui principiu, a fost creată pentru autorii excepției o situație juridică mai grea decât cea anterioară. Se susține că legiuitorul ar fi trebuit să prevadă, printre situațiile în care contestația formulată, conform prevederilor art. 205 din Codul de procedură penală, nu are efect suspensiv, și pe cea invocată în prezenta cauză. Se arată că, în lipsa unei astfel de mențiuni exprese, în cuprinsul art. 205 din Codul de procedură penală, textul criticat este neconstituțional.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, întrucât art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală este criticat într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare formulată, conform art. 598 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, neexistând, astfel, o legătură între prevederile art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală și obiectul cauzei, conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Aceasta întrucât contestația la executare poate fi exercitată, în cazuri expres și limitativ prevăzute de legiuitor, după rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătorești de condamnare, în timp ce, împotriva încheierilor prin care sunt dispuse măsurile preventive în procedura camerei preliminare poate fi exercitată calea de atac prevăzută la art. 205 din Codul de procedură penală. În subsidiar se arată că critica de neconstituționalitate

formulată în prezenta cauză este neîntemeiată, opțiunea legiuitorului fiind aceea ca definitivarea soluției juridice referitoare la măsura preventivă ce urmează a fi executată, în ipoteza juridică invocată de autorii excepției, să aibă loc după soluționarea contestației formulate conform art. 205 din Codul de procedură penală, aspect ce nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 10 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.400/83/2016, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Alexandru Adrian Farkas și Cosmin Cristian Farkas într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate de autorii excepției împotriva unei încheieri prin care măsura arestului preventiv a fost înlocuită, în cazul acestora, cu măsura preventivă a arestului la domiciliu.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, în măsura în care nu se referă și la contestațiile declarate de inculpați împotriva încheierilor prin care s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive cu o altă măsură preventivă mai ușoară și neatacată cu contestație de către procuror. Se arată că, din interpretarea textului criticat, rezultă că contestația formulată împotriva unei încheieri prin care s-a dispus înlocuirea unei măsuri preventive cu o alta (chiar și mai grea) este suspensivă de executare, chiar și în lipsa contestației procurorului care, de asemenea, este suspensivă de executare. Cu alte cuvinte, contestația formulată de către inculpat împotriva unei astfel de încheieri este suspensivă de executare, dacă aceasta vizează o încheiere prin care s-a înlocuit măsura arestării preventive cu măsura arestului la domiciliu. Se susține că această interpretare a textului criticat contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție și prevederilor art. 5 din Convenție, întrucât impune menținerea în stare de arest preventiv a unei persoane față de care s-a dispus înlocuirea măsurii anterior referite cu o măsură mai ușoară, pentru simplul motiv că persoana în cauză a înțeles să conteste hotărârea judecătorească astfel pronunțată, apreciind că măsura cu care a fost înlocuită arestarea preventivă este una prea restrictivă.

7. **Tribunalul Satu Mare — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată, pe de o parte, că autorii nu specifică în ce constă contrarietatea dintre prevederile art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală și dispozițiile constituționale și convenționale invocate, iar, pe de altă parte, că textul criticat este în acord cu dispozițiile art. 23 din Constituție referitoare la libertatea individuală.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că textul prevede lipsa efectului suspensiv de executare numai în cazul contestațiilor îndreptate împotriva unor încheieri prin care s-a luat, s-a menținut sau, după caz, s-a constatat încetarea de drept a unei măsuri preventive. Se arată că, *per a contrario*, contestația îndreptată împotriva încheierii prin care s-a înlocuit măsura preventivă inițială este suspensivă de executare, indiferent dacă a fost formulată de inculpat sau de procuror. Se mai arată că, ceea ce suspendă contestația reglementată la art. 205 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu este executarea încheierii prin care a fost dispusă măsura preventivă inițială, ci executarea încheierii prin care aceasta a fost înlocuită cu o altă măsură preventivă. Așa fiind, se susține că, având în vedere dispozițiile art. 241 alin. (1) lit. a) și art. 242 alin. (2) și alin. (3) din Codul de procedură penală, atâta vreme cât nu a expirat durata pentru care a fost luată, iar încheierea de înlocuire a sa cu o altă măsură preventivă nu a devenit definitivă, măsura preventivă inițială se menține și trebuie executată. Se susține, totodată, că inculpatul are dreptul de a contesta luarea măsurii preventive de către judecătorul de drepturi și libertăți, în condițiile art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, motiv pentru care acestuia îi este asigurat accesul liber la justiție.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Se susține că modalitatea de reglementare, prin textul criticat, a contestației împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în procedura camerei preliminare, reprezintă ea însăși o garanție a dreptului de acces liber la justiție. Se mai arată că întreaga procedură de cameră preliminară se caracterizează prin celeritate și urgență, astfel încât stabilirea unor reguli speciale de procedură este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale și nu încalcă accesul liber la justiție. Se face trimitere, în acest sens, la Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994. Se mai arată că, în faza de judecată, instanța este obligată să verifice periodic legalitatea și temeinicia arestării preventive și să dispună, de îndată, punerea în libertate a inculpatului, dacă temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau dacă instanța constată că nu există temeiuri noi care să justifice menținerea privării de libertate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Adrian Farkas și Cosmin Cristian Farkas în Dosarul nr. 3.400/83/2016 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Contestația formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menținerea unei măsuri preventive ori prin care s-a constatat încetarea de drept a acesteia nu este suspensivă de executare.*”

14. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și prevederilor art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la libertate și la siguranță.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta a fost invocată în cadrul soluționării unei contestații la executare formulată de autori, conform prevederilor art. 598 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, împotriva încheierii prin care măsura arestării preventive a fost înlocuită cu măsura arestului la domiciliu. Or, împotriva încheierii prin care se dispune asupra măsurilor preventive, în procedura de cameră preliminară, poate fi formulată contestație, conform prevederilor art. 205 din Codul de procedură penală.

16. Având în vedere aspectele mai sus enunțate, Curtea constată că nu există legătură între obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate și cauza în care aceasta a fost invocată. Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]*”, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 205 alin. (3) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ROMÂNIA

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 1.209
Ședința publică de la 20 martie 2018

Dosar nr. 287/64/2014

Președinte: Luiza Maria Păun — judecător
 Andreea Marchidan — judecător
 Rodica Voicu — judecător
 Anca Nechita — magistrat-asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” și Guvernul României împotriva Sentinței nr. 190F din 16 decembrie 2014 a Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință cu data de 6 martie 2018, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la data de 20 martie 2018.

ÎNALTA CURTE

asupra recursurilor de față,

din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal la data de 18 mai 2014 sub nr. 287/64/2014 reclamanta Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” Brașov a solicitat în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României: anularea prevederilor: art. 1 alin. (2); art. 2 lit. n); art. 3 alin. (1) și (3); art. 5 alin. (4), (5) și (6); art. 6 alin. (3) și (4); art. 7 alin. (1); art. 20; art. 21 alin. (2); art. 24 alin. (1); art. 29 alin. (1), alin. (3) și alin. (6) și art. 43 alin. (1); art. 47 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 1.059/2013; obligarea pârâtului la modificarea prevederilor mai sus menționate, cu respectarea întocmai a prevederilor O.U.G. nr. 155/2001 și cu observarea criticilor aduse prin prezenta acțiune, cu cheltuieli de judecată.

Prin Sentința nr. 190/F din data de 16 decembrie 2014 Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a admis în parte acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” Brașov, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României.

A admis în parte cererile de intervenție accesorie în interesul pârâtului formulate de intervenienții Asociația Pro Civilizația — fără maidanezi și Asociația Inițiativa pentru Responsabilitate Civică.

A dispus anularea art. 2 lit. b), art. 2 lit. n), art. 20, art. 21 alin. (2), art. 24 alin. (1), art. 29 alin. (3) și art. 43 din anexa la H.G. nr. 1.059/2013.

A respins ca inadmisibil capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâtului la modificarea prevederilor din anexa la H.G. nr. 1.059/2013 a căror anulare a solicitat-o.

A respins restul pretențiilor reclamantei.

A obligat pârâtul și intervenienții în interesul pârâtului să plătească reclamantei suma de 1.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prin Încheierea din Camera de Consiliu din data de 16 martie 2015 Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a dispus îndreptarea erorii materiale strecurate în minuta și în dispozitivul Sentinței civile nr. 190/F/16.12.014 pronunțate de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal, în sensul că după alineatul 6 al dispozitivului se va introduce alineatul 7, cu următorul conținut: „După rămânerea

definitivă a sentinței, aceasta se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, fiind scutită de plata taxelor de publicare.”

Prin Încheierea din Camera de Consiliu din data de 7 aprilie 2015 Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a admis cererea formulată de petenta Asociația „Alianța pentru combaterea abuzurilor” Brașov având ca obiect îndreptarea erorii materiale strecurate în considerentele Sentinței civile nr. 190 din 16 decembrie 2014, pronunțate de Curtea de Apel Brașov în Dosarul nr. 287/64/2014 și, pe cale de consecință, a dispus îndreptarea erorii materiale strecurate în considerentele Sentinței civile nr. 190 din 16 decembrie 2014 a Curții de Apel Brașov în sensul că:

— la fila 19 paragraful 8 se va trece: „art. 6 alin. 3 din Norme”, în loc de: „art. 6 alin. 2 din Norme”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 19 paragraful ultim se va trece: „art. 6 alin. 3 din OUG 155/2001” în loc de: „art. 4 alin. 2 din OG”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 20 paragrafele 3 și 5 se va trece: „art. 2 alin. 4 din OUG 155/2001” în loc de: „art. 2 alin. 4 din OG”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 2 paragraful 7 se va trece: „treburile publice” în loc de: „drepturile publice”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 21 paragraful 13 se va trece: „OUG 155/2001” în loc de: „OUG 115/2001”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 22 paragraful 5 se va trece: „art. 4 alin. 2 din OUG 155/2001” în loc de: „art. 4 alin. 2 din Norme”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 22 paragraful 2 se va trece: „intervalul orar 10—18” în loc de: „intervalul orar 10—13”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 24 paragraful 8 se va trece: „art. 2 lit. b” în loc de: „art. 24 lit. b”, cum greșit s-a menționat.

Împotriva Sentinței civile nr. 190 F din 16 decembrie 2014 pronunțate de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal au formulat pârâtul Guvernul României și reclamanta Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor”.

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art. 493 alin. (2) și (3) din noul Cod de procedură civilă, a fost analizat în completul filtru, fiind comunicat părților în baza încheierii de ședință din data de 13 octombrie 2016, în conformitate cu dispozițiile art. 493 alin. (4) din noul Cod de procedură civilă.

Prin Încheierea din 26 aprilie 2017 completul filtru a constatat, în raport cu conținutul raportului întocmit în cauză, că cererile de recurs formulate îndeplinesc condițiile de admisibilitate și pe cale de consecință a declarat recursurile ca fiind admisibile în principiu, în temeiul art. 493 alin. (7) din noul Cod de procedură civilă, și a fixat termen de judecată pe fond a recursului.

Recursul declarat de pârâtul Guvernul României

Motivele de recurs au fost întemeiate de recurentul-pârât pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, invocându-se faptul că în parte hotărârea recurată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau cuprinde motive contradictorii.

Aceasta în partea din hotărâre prin care a fost admisă acțiunea și anulat în parte hotărârea contestată Hotărârea Guvernului nr. 1.059/2013.

Prin sentința atacată prima instanță a anulat din cuprinsul HG nr. 1.059/2013 următoarele dispoziții: art. 2 lit. b), art. 2 lit. n), art. 20 alin. (1), art. 21 alin. (2), art. 24 alin. (1), art. 29 alin. (3) și art. 43.

Raportat la acest motiv recurentul-pârât critică lipsa de argumentație proprie a instanței care nu a motivat în concret nelegalitatea unor dispoziții din Normele de aplicare a OUG nr. 155/2001 în raport cu actul juridic cu forță juridică superioară, respectiv OUG nr. 155/2001.

Deși nu invocă expres în cadrul motivelor de recurs criticile pe fond arătate se încadrează în dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, invocându-se greșita aplicare și interpretare a legii în ceea ce privește pe fond analiza legalității și conformității HG nr. 1.059/2013.

În cadrul motivelor de recurs se arată în concret aspectele de nelegalitate pentru fiecare din dispozițiile legale anulate de prima instanță.

Se solicită admiterea recursului, casarea sentinței atacate în sensul respingerii în tot a acțiunii ca nefundată și menținerea ca legal emisă a anexei la HG nr. 1.059/2003 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a OUG nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân.

Recursul declarat de recurenta-reclamantă Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor”.

Motivele de recurs invocate de recurenta-reclamantă se încadrează în dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, invocându-se greșita aplicare și interpretare a legii în ceea ce privește soluția de respingere a cererii de anulare a anumitor dispoziții din anexa la HG nr. 1.059/2013.

Se arată că în motivele de recurs în concret pe fiecare dispoziție din Norme care a fost menținută prin soluția de respingere aspecte de nelegalitate atât în raport cu dispozițiile OUG nr. 155/2001, aprobată și modificată prin Legea nr. 227/2002, cât și cu dispozițiile Legii nr. 215/2001 și ale Legii nr. 24/2000.

Totodată, se invocă faptul că o parte din dispozițiile criticate, care au fost menținute prin soluția de respingere, încalcă prevederile art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la CEDO.

Se solicită admiterea recursului, casarea în parte a sentinței atacate și pe fond rejudecând admiterea în integralitate a acțiunii astfel cum a fost formulată și admiterea în consecință și a celor două cereri de intervenție formulate în interesul reclamantei.

La dosar ambele părți au formulat întâmpinări față de recursurile declarate în cauză, solicitând reciproc respingerea recursurilor ca nefondate.

La dosar, în faza judecării recursurilor s-a formulat cerere de intervenție accesorie în interesul recurentului Guvernul României de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor conform art. 61 și 63 din Codul de procedură civilă, invocându-se faptul că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate. Prin cererea de intervenție s-a invocat excepția autorității de lucru judecat.

Față de cererea de intervenție accesorie recurenta-reclamantă a formulat întâmpinare în care a arătat că nu se opune în principiu la admiterea cererii de intervenție, solicitând pe fond respingerea acestuia.

La dosar recurenta-reclamantă a formulat o cerere de sesizare a Curții Constituționale, cerere admisă prin Încheierea din 6 martie 2018, fiind sesizată motivat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) lit. c) din OUG nr. 155/2001.

Pe cererea de intervenție accesorie, motivat Curtea a admis-o în ședința publică din 26 septembrie 2017.

În termenul de amânare a pronunțării recurenta-reclamantă și intervenientul accesoriu au depus la dosar concluzii scrise.

Pe excepția autorității de lucru judecat invocată de intervenienta-accesorie Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, Curtea o apreciază

pentru următoarele considerente ca nefundată și urmează a fi respinsă ca atare.

Excepția autorității de lucru judecat a fost invocată conform art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă în raport cu sentința rămasă definitivă pronunțată în Dosarul nr. 1.960/2/2014 al Curții de Apel București conform art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

„Oricare dintre părți poate opune lucrul judecat într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă”.

Intervenienta accesorie a invocat excepția autorității de lucru judecat în raport cu o altă acțiune formulată de Federația pentru Protecția Animalelor și Mediului, acțiune care a făcut obiectul Dosarului nr. 1.690/2014, soluționată prin respingerea conform Sentinței civile nr. 2.188/14.07.2017 a Curții de Apel București, recursul declarat fiind respins de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal prin Decizia nr. 618 din 4 martie 2016.

Acțiunea soluționată definitivă a avut ca obiect contestarea unor dispoziții din HG nr. 1.059/2013, arătându-se că pentru o parte din dispoziții, respectiv art. 2 lit. (b), art. 3 alin. (1), art. 5 alin. (4), (5) și (6), art. 20, art. 29 alin. (3) și art. 43, există autoritate de lucru judecat deoarece aceste dispoziții au fost contestate, acțiunea fiind respinsă definitiv și în Dosarul nr. 1.690/2/2014*.

Curtea constată că în cauză nu poate fi opus efectul pozitiv al autorității de lucru judecat prevăzut de art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă deoarece nu există identitate de părți ca unul din elementele esențiale față de care se poate constata existența autorității de lucru judecat în sensul solicitat de intervenientă.

Curtea constată că în cauză nu există identitate de părți între cele două cauze, în prima soluționată prin Sentința civilă definitivă nr. 2.188 din 14 iulie 2014 filele 259—271 dos. recurs fiind reclamantă Federația pentru Protecția Animalelor și Mediului, iar în prezenta cauză reclamanta-recurentă Asociația Alianța pentru Combaterea Abuzurilor fiind terț față de cele stabilite prin Sentința civilă nr. 2.188/2014. În consecință având în vedere principiul realității efectelor lucrului judecat care operează numai față de părțile din Dosarul nr. 1.690/2/2014, Curtea constatând că nu există identitate de părți va respinge excepția autorității de lucru judecat pentru neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Analizând recursurile declarate în cauză, Curtea constată pentru următoarele considerente că este nefondat recursul declarat de recurenta-reclamantă și că este fondat recursul declarat de recurentul-pârât Guvernul României.

Recursul declarat de recurenta-reclamantă este nefondat, în cauză nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, fiind dată cu aplicarea corectă a legii sentința atacată în partea prin care a fost respinsă cererea de anulare a următoarelor dispoziții din HG nr. 1.059/2013: art. 3 alin. (1) și (3), art. 5 alin. (4), (5) și (6), art. 6 alin. (3) și (4), art. 7 alin. (1), art. 29 alin. (1) și (6) și art. 47 alin. (1).

Cu privire la dispozițiile art. 3 alin. (1) și (3) din HG nr. 1.059/2013, Curtea apreciază ca nefondate aspectele de nelegalitate reiterate în recurs de către recurenta care critică ca nelegală posibilitatea încheierii unor protocoale de colaborare de către serviciile specializate cu autoritățile administrative teritoriale cu care se învecinează.

Această reglementare nu încalcă principiul autonomiei locale și nu adaugă la lege, reglementând această posibilitate numai pentru eficientizarea gestionării câinilor fără stăpân dintr-un UAT de către serviciile specializate dintr-un alt UAT cu care se învecinează.

Dispozițiile art. 5 alin. (4), (5) și (6) din HG nr. 1.059/2013 sunt legale, neputându-se reține încălcarea principiului autonomiei locale prin reglementarea posibilității amplasării

adăposturilor într-un UAT învecinat. Nu este o faptă de discriminare și nu sunt încălcate drepturi ale persoanelor care doresc să revendice sau să adopte un câine.

Amenajarea unor adăposturi în UAT învecinate nu se poate realiza decât cu acordul celor două UAT învecinate. Considerentele de oportunitate reiterate în recurs nu pot forma analiza în cadrul acțiunii de față, fiind înlăturate în mod corect de prima instanță.

În ceea ce privește dispozițiile art. 6 alin. (3) și (4) din Norme, Curtea constată că acestea sunt legale în raport cu dispozițiile din OUG nr. 155/2001 prin care se stabilește că „programul de lucru în relație cu publicul este în intervalul 10.00—18.00”.

Astfel, pentru a se evita unele situații neplăcute, determinate de o interpretare greșită a sintagmei „relație cu publicul” (întrucât relația cu publicul poate însemna doar oferirea de informații telefonice), în H.G. nr. 1.059/2013 s-a precizat clar faptul că acest interval coincide cu cel în care este permis accesul publicului.

Referitor la obligativitatea de a respecta Regulamentul de organizare interioară, această prevedere a fost inclusă în H.G. nr. 1.059/2013 pentru a preveni apariția unor situații excepționale cu impact negativ asupra activității adăpostului (de exemplu, accesul persoanelor în stare de ebrietate sau neînsoțite de personalul de specialitate).

În ceea ce privește art. 7 alin. (1) — obligativitatea respectării condițiilor minime atât de adăposturile publice, cât și de către cele private a fost introdusă întrucât s-a considerat că reglementările aplicabile câinilor fără stăpân trebuie să se aplice și celor cu stăpân.

În anexa nr. 1 la O.U.G. nr. 155/2001 sunt prevăzute condițiile minime pentru funcționarea adăposturilor pentru câini, fără a se menționa că este vorba despre cele publice, O.U.G. nr. 155/2001 stabilind, așa cum este precizat și în plângerea prealabilă formulată, obligații atât pentru adăposturile publice, cât și pentru cele private. Astfel, întrucât anexa nr. 1 se referă la adăposturi pentru câini, este evident faptul că acestea sunt atât publice, cât și private.

Dispozițiile criticate sunt legal emise față de actul normativ cu forță juridică superioară, nefiind de natură a încălca drepturi ale animalelor sau ale organizațiilor neguvernamentale care dețin adăposturi private pentru câini.

În ceea ce privește art. 29 alin. (1), (3) și (6) din Norme pe recursul reclamantei Curtea apreciază că în mod corect prima instanță a anulat în parte dispozițiile contestate, respectiv dispozițiile alin. (3), și a menținut dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Norme. Urmează a fi analizată legalitatea anulării alin. 3 din art. 29 cu ocazia examinării recursului declarat de către recurentul-pârât.

În ceea ce privește dispozițiile art. 29 alin. (1) și 86 din Norme, Curtea constată că în mod legal s-a apreciat necesitatea existenței unei solicitări scrise din partea asociațiilor pentru a participa la acțiuni specifice privind câinii fără stăpâni, nefiind necesară o aprobare din partea serviciilor specializate. Aceste fundații au obligația de a nu perturba aceste activități, neputându-se reține că sunt încălcate dispozițiile din OUG nr. 155/2001.

Prevederea din art. 47 alin. (1) din Norme este legală, fiind o măsură tranzitorie pentru câinii asumați a fi supravegheați de către asociațiile de proprietari, iar obligativitatea de a ține acești câini într-un spațiu îngrădit ține cont de scopul emiterii Normelor — acela de a reduce numărul câinilor fără stăpân, astfel cum este definită această noțiune de dispozițiile art. 1¹ din OUG nr. 155/2001.

Față de cele expuse, Curtea îl va aprecia ca nefondat recursul declarat de recurenta-reclamantă și îl va respinge ca atare.

Recursul declarat de recurentul-pârât Guvernul României este apreciat ca fondat, în cauză fiind îndeplinite în parte condițiile motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă în parte sentința atacată fiind dată

cu aplicarea greșită a legii în ceea ce privește anularea unor dispoziții din HG nr. 1.059/2013.

Pentru aceleași considerente, Curtea va admite cererea de intervenție accesorie formulată în interesul recurentului-pârât de către intervenientul accesoriu Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, cerere calificată ca o apărare în interesul autorității emitente.

Motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă nu este fondat în cauză sentința atacată, pe soluția dispusă fiind motivată în fapt și în drept cu respectarea dispozițiilor art. 425 lit. b) din Codul de procedură civilă și art. 6 din CEDO.

Soluția de admitere în parte a actului administrativ cu caracter normativ contestat, respectiv HG nr. 1.059/2013, este motivată, argumentele expuse fiind de natură a permite exercitarea controlului ierarhic de legalitate.

Motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă este fondat, Curtea apreciind că în parte, în ceea ce privește anularea dispozițiilor art. 2 lit. b) și n), art. 20 alin. (1), art. 21 alin. (2) și art. 43 din anexa la HG nr. 1.059/2013, sentința recurată este dată cu aplicarea greșită a legii.

Urmează a fi menținută sentința atacată în ceea ce privește anularea dispozițiilor art. 24 alin. (1) și a art. 43 din anexa la HG nr. 1.059/2013 și a soluției de respingere a restului pretențiilor reclamantei, inclusiv a capătului de acțiune apreciat ca inadmisibil și respins ca atare.

Curtea apreciază că dispozițiile art. 2 lit. b) și n) din HG nr. 1.059/2013 sunt legale raportat la dispozițiile art. 2 alin. (4) din OUG nr. 155/2001. Aceste dispoziții, contrar opiniei instanței de fond, nu adaugă la textul ordonanței care reprezintă o enumerare a entităților care pot prelua prin concesionare serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân.

Enumerarea din art. 2 alin. (4) din OUG nr. 155/2001 prevede că astfel de servicii pot fi considerate de către persoane juridice asociații sau fundații care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor.

În cauză nu poate fi reținut faptul că definiția dată conform art. 2 lit. b) din Norme „adăpostului privat” ar fi nelegală, fiind limitată. Aceasta cuprinde o enumerare limitativă în condițiile în care în OUG nr. 155/2001 nu s-a definit termenul de „adăpost privat”.

În ceea ce privește art. 20 din Norme Curtea a constatat că acestea sunt legale, nefiind contrare dispozițiile art. 4 alin. (5) din OUG nr. 155/2001 care prevăd că proprietarul va suporta contravaloarea cheltuielilor de întreținere a câinilor în cuantumul stabilit de consiliul local.

Art. 20 alin. (1) din H.G. nr. 1.059/2013 dispune:

„(1) În vederea recuperării câinilor revendicați, proprietarii vor achita contravaloarea sumelor cheltuite pe perioada staționării acestora în adăpost, în cuantumul stabilit prin hotărârea consiliului local, respectiv prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București.”

Alin. (2) al art. 20 din H.G. nr. 1.059/2013 dispune:

„(2) Achitarea sumelor se va face în termenul stabilit prin hotărâre a consiliului local, respectiv prin hotărârea Consiliului General al Municipiului București.”

Instanța fondului a apreciat că acest text de lege este nelegal întrucât „impune proprietarilor de câini plata unor sume reprezentând contravaloarea acestora în adăpost într-un cuantum și într-un termen ce urmează să fie stabilit prin hotărâre de consiliu local” și că, prin aceasta, se încalcă dispozițiile art. 4 alin. (5) din OG nr. 155/2001.

Curtea apreciază ca fiind greșită această constatare, neputându-se reține că dispozițiile contestate condiționează adopția de plata unor sume de bani în condițiile în care, conform art. 22 alin. (1) din Norme, adopția este gratuită. Dar aceasta nu înseamnă că proprietarul câinelui nu este obligat să suporte sumele cheltuite pe perioada staționării în adăpost,

considerentele Sentinței civile nr. 2.188 din 14.07.2014 fiind deplin aplicabile, deoarece aceste dispoziții au făcut obiectul analizei de legalitate în Dosarul nr. 1.690/2/2014.

Cu privire la dispozițiile art. 21 alin. (2) din Norme care dispun următoarele:

Art. 21 alin. (2) „Serviciile speciale pentru gestionarea câinilor fără stăpân, respectiv operatorii serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân au obligația să înapoieze câinii revendicați imediat după înregistrarea și verificarea veridicității cererii de revendicare, potrivit programului de lucru”.

În sentința atacată s-a arătat că sentința încalcă dispozițiile art. 4 alin. (5) din OUG nr. 155/2011, Curtea apreciind că aceste dispoziții au caracter tehnic, „veridicitatea” nefiind de natură a atrage nelegalitatea obligației impuse prin textul de lege criticat, și urmează a aprecia ca legale dispozițiile art. 21 alin. (2) din Norme.

Curtea, analizând dispozițiile art. 43 din HG nr. 1.059/2013, apreciază că anularea acestor dispoziții de către instanța de fond este greșită.

Art. 43 din H.G. nr. 1.059/2013 dispune:

„(1) Deținătorii de câini sunt obligați ca, la ieșirea cu aceștia în spațiile publice, să aibă asupra lor carnetul de sănătate al acestora.

(2) În carnetele de sănătate ale câinilor este obligatorie consemnarea numărului microcipului, a sterilizării, în cazul câinilor de rasă comună și al metişilor acestora, iar în cazul celor exceptați de la sterilizare, motivele medicale ale exceptării câinilor de la sterilizare.”

Obligația deținătorilor de câini de a avea asupra lor carnetul de sănătate la ieșirea acestora din spațiile publice nu este disproporționată în raport cu dispozițiile OUG nr. 155/2001 deoarece deținerea carnetului de sănătate nu este pentru identificarea câinilor, ci pentru verificarea îndeplinirii obligațiilor de către deținător, respectiv obligativitatea sterilizării și microcipării câinelui.

În ceea ce privește dispozițiile art. 24 alin. 1 și art. 29 alin. 3 din anexa la HG nr. 1.059/2011, Curtea apreciază că, în mod corect prima instanță le-a apreciat ca nelegale în raport cu dispozițiile OUG nr. 155/2001.

Dispozițiile art. 24 alin. 1 din HG nr. 1.059/2013 prevăd:

„(1) Persoana care adoptă mai mult de 2 câini din adăposturile publice și îi adăpostește într-un bloc de locuințe în care există asociație de proprietari, aceasta trebuie să prezinte la momentul depunerii cererii de adopție acordul asociației de proprietari.”

Instanța fondului a reținut că solicitarea de anulare a acestui text de lege este întemeiată în condițiile în care se face o diferențiere în tratamentul persoanelor care adoptă mai mult de doi câini din adăposturile publice și persoane care ajung să dețină același număr de câini pe alte căi.

Curtea apreciază ca întemeiată reținerea instanței de fond în cauză, situația persoanelor care dețin mai mult de doi câini în apartament trebuind să fie reglementată similar, nefiind aplicabile dispozițiile deciziilor Curții Constituționale invocate în recurs de către pârâțul Guvernul României.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 24 alin. (1) din Norme limitează dreptul adoptatorilor de a opta între acordul vecinilor și acordul asociației de proprietari, drept prevăzut de art. 8 alin. 3 lit. c) din OUG nr. 1.556/2001.

În ceea ce privește dispozițiile art. 29 alin. 3 din Norme prin care se instituie obligația ca reprezentanții asociațiilor și fundațiilor pentru protecția animalelor care participă la examinarea medicală să aibă studii de specialitate în domeniu, Curtea apreciază că, în mod legal, prima instanță a constatat nelegalitatea acestor dispoziții.

Aceasta deoarece dispozițiile art. 5 alin. 1 din OUG nr. 155/2001 acordă acest drept de a participa la examinarea medicală fără ca această participare să fie condiționată de studii de specialitate care sunt necesare în cazul operațiunilor complexe, cum sunt sterilizarea sau eutanasierea, ultima reglementată de dispozițiile art. 36 alin. 3 din Norme.

Față de toate considerentele expuse mai sus, în baza art. 496—498 din Codul de procedură civilă, Curtea, pe excepție și pe recursurile declarate, va dispune următoarele:

Va respinge excepția autorității de lucru judecat ca nefondată.

Va respinge ca nefondat recursul declarat de recurenta-reclamantă.

Va admite recursul declarat de recurentul-pârât Guvernul României și cererea de intervenție accesorie formulată de Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor.

Va casa în parte sentința atacată și, rejudecând:

Va respinge ca nefondată cererea de anulare a prevederilor art. 2 lit. b), art. 2 lit. n), art. 20, art. 21 alin. (2), art. 43 din anexa la H.G. nr. 1.059/2013.

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepția autorității de lucru judecat ca nefondată.

Respinge recursul declarat de Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” împotriva Sentinței nr. 190F din 16 decembrie 2014 a Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal ca nefondat.

Admite recursul declarat de Guvernul României împotriva Sentinței nr. 190F din 16 decembrie 2014 a Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal și cererea de intervenție accesorie formulată de Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor în interesul Guvernului.

Casează în parte sentința atacată și, rejudecând:

Respinge cererea de anulare a prevederilor art. 2 lit. b), art. 2 lit. n), art. 20, art. 21 alin. (2), art. 43 din anexa la H.G. nr. 1.059/2013 ca nefondată.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi, 20 martie 2018.

Judecător,
L.M. Păun

Judecător,
A. Marchidan

Judecător,
R. Voicu

Magistrat-asistent,
A. Nechita

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BRAȘOV

SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 190/F**Ședința publică din 16 decembrie 2014**

Dosar nr. 287/64/2014

Completul constituit din:

Președinte	— Simona Petrina Gavrilă	— judecător
	— Mihaela Cincan	— grefier

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra acțiunii formulate de reclamanta Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, având ca obiect „anulare act administrativ cu caracter normativ”

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din 25 noiembrie 2014, potrivit încheierii de ședință din acea zi, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Instanța, în vederea deliberării, a amânat pronunțarea pentru data de 9 decembrie 2014, apoi pentru data de 16 decembrie 2014.

CURTEA,

Reclamanta Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” Brașov a solicitat în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României: anularea prevederilor: art. 1 alin. (2); art. 2 lit. n); art. 3 alin. (1) și (3); art. 5 alin. (4), (5) și (6); art. 6 alin. (3) și (4); art. 7 alin. (1); art. 20; art. 21 alin. (2); art. 24 alin. (1); art. 29 alin. (1), alin. (3) și alin. (6) și art. 43 alin. (1); art. 47 alin. (1) din anexa la H.G. nr. 1.059/2013; obligarea pârâțului la modificarea prevederilor mai sus menționate, cu respectarea întocmai a prevederilor OUG nr. 155/2001 și cu observarea criticilor aduse prin prezenta acțiune, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii a arătat următoarele:

Ea, reclamanta, are justificarea legitimării procesuale, fiind o organizație neguvernamentală care desfășoară activități și acțiuni de combatere a abuzurilor împotriva animalelor, respectiv protecția animalelor, și în al cărei statut figurează scopuri și activități referitoare la acest domeniu, conform statutului.

Din această postură, ea militează pentru îmbunătățirea legislației în sensul: protecției și bunăstării animalelor și al respectării drepturilor și intereselor legitime ale deținătorilor acestor animale sau ale organizațiilor neguvernamentale și grupurilor de persoane fără personalitate juridică ce protejează aceste animale și/sau care desfășoară activități de sterilizare/adopte etc. (în vederea rezolvării prin metode umane și eficiente a problemei câinilor fără stăpân). A participat cu propuneri și la elaborarea actului normativ atacat prin prezenta acțiune, dar a inițiat totodată mai multe acțiuni juridice vizând anularea sau modificarea unor acte normative de nivel inferior ilegale, instanțele de judecată apreciind de fiecare dată că asociația are un interes personal, născut, actual și direct în promovarea acțiunilor respective, în temeiul prevederilor statutului său.

Astfel, este evident faptul că ea se încadrează în categoria persoanelor vătămate definite de art. 2 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 554/2004, având în vedere rolul, obiectivele și misiunea acestei organizații.

În ceea ce privește îndeplinirea procedurii prealabile administrative a arătat reclamanta că a formulat două plângeri prealabile, înregistrate la Guvernul României, cu nr. 17/1.607/12.02.2014 și cu nr. 17/3.837/03.04.2014, în care a solicitat reexaminarea actului normativ în sensul revocării/modificării unor articole importante din H.G. nr. 1.059/2013, pentru motive de vădită nelegalitate, la care

acesta a răspuns prin adresele nr. 15A/724/12.03.2014 și nr. 15A/1.563/10.04.2014.

În ceea ce privește nelegalitatea actului administrativ atacat a arătat reclamanta că nelegalitatea unor articole esențiale din anexa la HG nr. 1.059/2013 care reglementează aspecte fundamentale ce țin de implementarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân rezidă în adăugarea la lege (O.U.G. nr. 155/2001) sau în încălcarea prevederilor acestui ultim act normativ și a altor prevederi cu forță juridică superioară, contrar principiului legalității activității administrative, a art. 4 alin. 1 și 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative și a art. 108 alin. (1) și (2) din Constituție.

Hotărârile Guvernului reprezintă o categorie de acte administrative specifice organelor centrale ale puterii executive, ele se adoptă pentru organizarea executării legilor și nu pot contraveni principiilor și dispozițiilor cuprinse într-o lege.

Astfel, art. 2 lit. b) din Norme („adăpost privat — adăpost pentru câinii fără stăpân, care aparține unei persoane juridice, asociație sau fundație care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor”) adaugă la lege, restrângând sensul sintagmei de „adăpost privat” așa cum reiese acesta din cuprinsul legii și încalcă astfel atât principiul securității juridice, cât și drepturile organizațiilor pentru protecția animalelor instituite prin art. 11 din O.U.G nr. 155/2001.

Sintagma „adăpost privat” apare numai în cuprinsul art. 11 din OUG 155/2001 modificată și aprobată prin Legea 227/2002, cu modificările și completările ulterioare, iar această sintagmă indică în mod cert toate „adăposturile private” aflate în parteneriat cu adăposturile locale, indiferent dacă aceste adăposturi aparțin asociațiilor de protecție a animalelor, persoanelor fizice sau persoanelor juridice care nu se încadrează în categoria asociațiilor sau fundațiilor care desfășoară activitatea în domeniul protecției animalelor. Este evident, astfel, că prin definiția criticată se adaugă la lege, excluzându-se din noțiunea gen — adăposturi private noțiunile specie — adăposturi private aparținând persoanelor fizice și adăposturile private aparținând altor persoane juridice (în afara asociațiilor sau fundațiilor care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor), fapt echivalent cu instituirea unor excepții implicite (de la înțelesul general al termenului „adăpost privat” așa cum a fost acesta instituit de legiuitor), și la încălcarea principiului de interpretare a legii potrivit căruia „excepțiile sunt de strictă interpretare, iar acolo unde legiuitorul nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă”. Prin această excepție se restrânge astfel dreptul asociațiilor pentru protecția animalelor de a participa la toate activitățile prevăzute de art. 11 din O.U.G. nr. 155/2001 care se desfășoară în adăposturile private aflate în parteneriat cu consiliile locale.

Art. 2 lit. n) din Norme încalcă principiul securității juridice, adaugă în mod flagrant la lege și contravine prevederile art. 1, art. 2 alin. (4) coroborate cu prevederile anexei nr. 2 lit. A, pct. 1 din O.U.G. 155/2001 cu prevederile art. 36 alin. 2 lit. d) și alin. 6 lit. a) pct. 19 din Legea nr. 215/2001 cu prevederile OUG 34/2006, în sensul că, pe de o parte, extinde categoria entităților care pot concesiona serviciile publice de gestionare a câinilor fără stăpân (în raport cu categoria persoane juridice concesionare stabilită în mod expres de legiuitor) și, pe de altă parte, inventează forme ilegale de atribuire a acestui serviciu

public, precum „delegarea” sau „încredințarea”, „evacuând” practic un serviciu public de interes local de sub controlul și autoritatea consiliilor locale/primăriilor, cu consecința afectării drepturilor persoanelor care revendică sau adoptă câini. În acest sens este de reținut că:

Interpretarea termenilor din art. 2 alin. (4) din O.U.G. nr. 155/2001 este: „Serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân pot fi concesionate numai către asociații sau fundații care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor”. Acest înțeles indubitabil rezidă în interpretarea lingvistică/gramaticală și logică a textului: „numai” este un semiadverb, adică o parte de vorbire neflexibilă care poate fi regăsită în fața sau după un element aparținând unui enunț afirmativ și care are funcția de a preciza limitele/întinderea sau sfera de aplicabilitate a respectivului enunț. În cazul de față, enunțul afirmativ este: „serviciile specializate pot fi concesionate”, iar semiadverbul „numai” exprimă ideea limitării/limitelor de aplicabilitate a enunțului afirmativ prin eliminarea din rândul potențialilor concesionari a tot ceea ce nu este cuprins în sfera noțiunii/noțiunilor de „persoane juridice, asociații sau fundații care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor”.

Virgula care desparte „persoane juridice” de „asociații sau fundații care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor” nu are rolul de separare între termenii unei enumerări, întrucât noțiunea „persoane juridice” (noțiune gen) conține noțiunea „asociații sau fundații” (noțiune specie) ceea ce face ca juxtapunerea celor două noțiuni într-o enumerare să fie un nonsens (întrucât prin indicarea „persoanelor juridice” ca potențiali concesionari se subînțelege că și asociațiile și fundațiile, care sunt persoane juridice, sunt potențiali concesionari).

În mod cert, virgula face parte din structura unei apozitii dezvoltate, adică din structura „unei construcții mai largi care reia, explică ori detaliază un alt cuvânt” care o precedă. În cazul de față, termenul explicat prin apozitie (baza apozitiei) este „persoane juridice”, iar apozitia propriu-zisă — „asociații sau fundații care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor” este construcția care explică ceea ce se înțelege prin termenul „persoane juridice”, dizlocând din masa tuturor „persoanelor juridice” acele „persoanele juridice” organizate sub forma „asociațiilor sau fundațiilor care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor”. Așadar, în economia sensului general al textului, enunțul afirmativ („serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân pot fi concesionate”) vizează în mod exclusiv, datorită semiadverbului („numai”), „asociațiile sau fundațiile care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor”.

Definiția de la art. 2 lit. n) permite cel puțin teoretic ca și entități juridice de drept public, altele decât serviciile specializate ale primăriilor [care sunt definite separat, la art. 2 lit. m)], să se ocupe de gestionarea câinilor fără stăpân. Ori, este dincolo de orice îndoială faptul că, pe de o parte, legislația nu prevede înființarea unor persoane juridice de drept public care au competența de a presta servicii în domeniul protecției animalelor și, pe de altă parte, că deocamdată nu există nici măcar persoane juridice de drept privat care au competența de a presta servicii în domeniul protecției animalelor. Prin urmare, sintagma „servicii în domeniul protecției animalelor” este de o ambiguitate exemplară, ambiguitate care subminează exigența de predictibilitate a legii provocând insecuritate juridică.

În aceeași timp, legiuitorul nu precizează nici ce se înțelege prin „capacitate și competență” în sensul definiției mai sus menționate, nici care sunt criteriile prin care se decelează „capacitatea și competența” și nici ce instituție este abilitată să stabilească respectarea acestor criterii de către un eventual „operator”, fapt de natură să inducă un surplus de insecuritate

juridică, permițând teoretic oricărei persoane juridice să devină „operator” al respectivelor servicii.

O.U.G. 155/2001 prevede în mod clar două modalități de efectuare a activităților de gestionare a câinilor fără stăpân: prin intermediul serviciilor specializate aflate în subordinea consiliilor locale și prin intermediul entităților concesionare prevăzute la art. 2 alin. (4) din O.U.G. 155/2001. Totodată, ținând seama de prevederile anexei nr. 2 lit. A pct. 1 din O.U.G. 155/2001, rezultă că activitatea de capturare a câinilor nu poate fi concesionată, ea rămânând în sarcina „angajaților consiliilor locale”. În acest sens este evident că și dislocarea/cheltuirea banilor publici de la bugetele consiliilor locale pentru această activitate nu se poate face decât fie prin alocare bugetară directă către serviciile publice alcătuite din angajați ai consiliilor locale și aflate în subordinea consiliilor locale, fie prin procedurile prevăzute de O.U.G. 34/2006 către asociațiile de protecție a animalelor care pot concesiona serviciile publice respective, cu excepția activității de capturare a câinilor.

Ori, definiția de la art. 2 lit. n) din Norme adaugă în mod flagrant la lege, introducând, pe lângă modalitatea concesionării, alte două modalități prin care operatorii serviciilor publice de gestionare a câinilor fără stăpân pot intra în posesia banilor publici și a dreptului de a efectua activități de gestionare a câinilor fără stăpân: „delegarea” și „încredințarea”. Această intenție se degajă în mod indubitabil în urma interpretării literare, gramaticale și logice a formulării de la art. 2 lit. n), formulare care juxtapune într-o enumerare termenii „delegare”, „înregistrare”, „concesionare” indicând faptul că prin „delegare” și „încredințare” se înțeleg două modalități de atribuire a serviciilor specializate distincte față de modalitatea „concesionării” (termenii care intră în componența unei enumerări sunt distincți ca sens, între ei neputând exista raporturile de conținere/implicare care există între o noțiune gen și o noțiune specie). Mai mult decât atât, utilizarea conjuncției „sau” înainte de termenul „concesionare” indică și mai clar diferența care există între sensul noțiunii de „concesionare” și sensul celorlalte noțiuni care reprezintă unități ale enumerării. În enumerarea analizată „sau” este o conjuncție coordonatoare disjunctivă care indică faptul că există o distincție netă între unitățile primei părți ale enumerării (încredințarea și delegarea) și ultima unitate a enumerării (concesionarea) în sensul că utilizarea primelor două unități exclude utilizarea ultimei unități (adică delegarea/încredințarea serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân exclud concesionarea acestora). Prin urmare, este limpede că în economia sensului textului criticat „încredințarea” și „delegarea” reprezintă modalități distincte de atribuire a serviciilor publice și de alocare a banilor publici și nu modalități subînținse de procedura legală a concesionării. Dacă emitentul Normelor ar fi considerat că „încredințarea” și „delegarea” sunt subiacente „concesionării”, adică sunt subproceduri ale „concesionării”, atunci nu ar mai fi apelat la juxtapunerea lor în enumerare, alături de termenul de „concesionare”, și nici la separarea lor evidentă de termenul „concesionare” prin utilizarea conjuncției coordonatoare disjunctive „sau”.

Mai mult decât atât, prin formularea precară a definiției de la art. 2 lit. n), emitentul Normelor adaugă la lege și generează insecuritate juridică, pe de o parte, pentru că dă posibilitatea încredințării, delegării sau concesionării serviciilor de gestionare a câinilor în integralitatea lor, inclusiv în ceea ce privește activitatea de capturare a câinilor (activitate pe care legiuitorul a lăsat-o, prin prevederile anexei nr. 2 lit. A pct. 1 din OUG 155/2001, în sarcina angajaților consiliilor locale) și, pe de altă parte, pentru că dă posibilitatea autorităților locale să se „ascundă” în spatele unor entități private („operatorii serviciilor specializate”) pe care le „evacuează” intenționat (sub aspectul controlului/coordonării și responsabilității) de sub autoritatea lor. Cu alte cuvinte, unitățile administrativ-teritoriale „privatizează” serviciile publice de hingerit în loc să le mai controleze/

coordoneze în regim de putere publică (așa cum controlează/coordonează orice servicii publice externalizate prin procedura normală a concesiunii) și refuză să își mai asume vreo responsabilitate pentru acțiunile serviciilor „privatizate” ca și când acestea din urmă nu ar fi efectuate pe banii publici ai comunităților. Ori, acest fapt contravine atât prevederilor art. 1 alin. (1) și alin. (4) din O.U.G. 155/2001, cât și prevederilor art. 36 alin. 2 lit. d) și alin. 6 lit. a) pct. 19 din Legea nr. 215/2001.

Așadar, prin efectele definiției de la art. 2 lit. n), niște servicii publice de interes local finanțate de la bugetele locale pot fi travestite în activități eminentamente private (privatizate), care n-au aparent nicio legătură directă cu autoritatea și responsabilitatea consiliilor locale și/sau primăriilor. Aceeași definiție [art. 2 lit. n) din Norme], prin care se pot „privatiza” „serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân”, deschide implicit acestor servicii privatizate și posibilitatea de a „privatiza” adăposturile publice ori de a încarcera câinii fără stăpân în adăposturile lor private în care pot bloca liniștii accesul publicului sau pot încălca fără nicio consecință drepturile deținătorilor de animale prin subminarea revendicărilor/adoapțiilor de câini ori drepturile de monitorizare ale ONG-urilor, pot ucide câinii înainte de termenul legal, îi pot înfometa/chinui sub pretextul că desfășoară o activitate privată în care nimeni nu trebuie să își bage nasul (ținând seama de faptul că autoritățile veterinare sau poliția neglijează sau „acoperă” în mod constant contravențiile sau infracțiunile din domeniul protecției animalelor).

Art. 3 alin. (1) din Norme adaugă la lege, contravine prevederilor art. 1; art. 4 alin. (3) coroborat cu prevederile anexei nr. 2, lit. A, pct. 1; art. 4 alin. (4); art. 7 alin. (2) și alin. (3) din OUG nr. 155/2001, prevederilor art. 15, coroborate cu prevederile art. 17 din H.G. 955/2004, prevederile alin. (1) și alin. (4) din OUG 155/2001 coroborate cu prevederile art. 36 alin. 2 lit. d) și alin. 6 lit. a) pct. 19 din Legea nr. 215/2001, Legii nr. 215/2001, dar și drepturile deținătorilor/adăpostatorilor de câini, introducând o prevedere abuzivă, ambiguă și generatoare de insecuritate juridică prin care se permite serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân dintr-un U.A.T. să gestioneze câinii de pe teritoriul altei U.A.T.

Astfel, din conținutul art. 1 alin. (1) al OUG 155/2001 se înțelege foarte clar că toate consiliile locale și Consiliul Local al Municipiului București sunt obligate să înființeze, în funcție de necesități, servicii specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân. Înființarea și funcționarea serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân sunt deci atribuția autorităților locale ceea ce înseamnă că activitatea acestor servicii se desfășoară pe raza U.A.T. unde au fost înființate exact așa cum se desfășoară activitatea tuturor serviciilor publice de interes local.

De altfel, serviciile mai sus menționate sunt servicii publice de interes local cărora li se aplică în mod corespunzător prevederile Legii 215/2001 a administrației publice locale (potrivit art. 1 din OUG 155/2001, coroborat cu prevederile art. 36 alin. 2 lit. d) și alin. 6 lit. a) pct. 19 din Legea nr. 215/2001), prevederi care transpun fără excepție principiul teritorialității (pandant al principiului autonomiei locale) în ceea ce privește exercitarea autorității locale, dar și prevederile art. 15 coroborate cu prevederile art. 17 din H.G. 955/2004 pentru aprobarea reglementărilor-cadru de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes local. Din aceste acte normative rezultă în mod indubitabil faptul că toate serviciile publice de interes local (așa cum este și serviciul specializat de gestionare a câinilor fără stăpân) deservesc numai unitățile administrativ-teritoriale în care au fost înființate, iar funcționarea acestor servicii nu se face decât pe raza U.A.T. pe care le deservesc și numai în raport cu necesitățile U.A.T. pe care le deservesc.

Totodată, reglementarea criticată adaugă la lege pentru că, din conținutul anexei nr. 2 lit. A pct. 1 din O.U.G. 155/2001, reiese că activitatea de capturare a câinilor este apanajul exclusiv al angajaților consiliului local pe raza căruia se desfășoară activitatea de capturare a câinilor. În acest sens este evident și că dislocarea/cheltuirea banilor publici de la bugetele consiliilor locale pentru activitatea de capturare a câinilor nu se poate face decât prin alocare bugetară directă către serviciile publice alcătuite din angajați ai consiliilor locale și aflate în subordinea consiliilor locale.

Faptul că prevederile art. 3 alin. (1) din Norme adaugă la lege rezultă și din lectura art. 1 alin. (2), (3) și (4) ale O.U.G. 155/2001 care impun și în mod implicit obligația fiecărei U.A.T. de a înființa servicii specializate întrucât aceste servicii (sau ONG-urile concesiunare) sunt obligate în mod explicit de legiuitor să înființeze și să gestioneze baze de date și registrele de evidență ale câinilor fără stăpân capturați pe teritoriul U.A.T. respective.

Potrivit art. 1 alin. (4) din OUG 155/2001, controlul respectării prevederilor O.U.G. 155/2001 este prevăzut de legiuitor a se realiza de către autoritățile veterinare pentru fiecare U.A.T. în parte. Ori, este dincolo de orice îndoială faptul că prevederile legale mai sus-menționate nu se pot interpreta în sensul preluării activității de gestionare a câinilor fără stăpân (și de înființare și gestionare a bazelor de date) dintr-un U.A.T. de către serviciile publice de hingherit din alt U.A.T. în baza unor „protocoale de colaborare” întrucât aceste „protocoale de colaborare” nu au niciun fel de forță juridică și nu pot obliga cu adevărat serviciile de hingherit care ar acționa pe raza altui U.A.T. să respecte prevederile O.U.G. 155/2001, exonerându-le astfel de orice responsabilitate în cazul controalelor inițiate de ANSVSA în baza art. 1 alin. (4) din OUG 155/2001 și făcând imposibilă și tragerea la răspundere a U.A.T. care a încheiat protocolul de colaborare (ceea ce face ca reglementarea criticată să afecteze și securitatea juridică a normei).

Pe de altă parte, un protocol de colaborare nu are consistența juridică a unui contract de concesiunare și, în consecință, nu poate transfera autoritatea unui consiliu local asupra unui serviciu public din alt U.A.T. (așa cum face contractul de concesiunare asupra operatorului privat care concesiunează serviciul public) ceea ce înseamnă în mod implicit că un serviciu public nu poate acționa în regim de putere publică pe teritoriul altui U.A.T. (așa cum prevede legea că trebuie să acționeze orice serviciu public).

În același timp, concesiunarea activității de gestionare a câinilor către serviciile publice din alt U.A.T. este imposibilă ceea ce face imposibilă și o eventuală alocare a banilor publici pentru remunerarea angajaților din serviciul specializat care prestează activitatea în baza unui „protocol de colaborare” pe teritoriul altui U.A.T. De aici reiese dincolo de orice dubiu faptul că un serviciu de hingherit care acceptă să gestioneze câinii altui U.A.T. ar trebui să o facă în mod gratuit, ca un fel de activitate de voluntariat, utilizând în mod ilegal resursele U.A.T. care l-a înființat și care îl finanțează.

Faptul că un serviciu de gestionare a câinilor fără stăpân nu poate acționa în altă U.A.T. decât cea în care a fost înființat rezultă de altfel și din cuprinsul art. 4 alin. (4), respectiv din cuprinsul art. 7 alin. (2) și alin. (3) din O.U.G. 155/2001 întrucât, pe de o parte, serviciile publice au obligația de notificare a proprietarilor/deținătorilor câinilor identificați și, pe de altă parte, pentru că fiecare animal se eutanasează printr-o decizie a unui împuternicit al primarului, iar, în mod evident, decizia unui împuternicit al unui primar nu se poate exercita decât pe raza U.A.T. condusă de respectivul primar și nu se poate aplica decât animalelor capturate pe raza U.A.T. condusă de respectivul primar și doar de către serviciile specializate aflate în subordinea aceluia primar. Prin prisma acestor prevederi legale, a doua parte a art. 3 alin. (2) — „(...) și, în funcție de posibilități, pot încheia protocoale de colaborare cu localitățile învecinate” — coroborate

cu prevederile art. 5 alin. (4), alin. (5) și alin. (6) autorizează în mod ilegal serviciile specializate de gestionare a câinilor fără stăpân dintr-un U.A.T. să acționeze pe teritoriul altui U.A.T., fapt care încalcă spiritul și litera actelor normative mai sus enunțate.

Pe de altă parte, din textul respectiv nu se înțelege clar nici ce înseamnă „în limita posibilităților”, nici ce se înțelege prin „localități învecinate” și nu se precizează ce se întâmplă dacă localitățile așa-zis „învecinate” se află în județe diferite (în condițiile în care controlul se face de către reprezentanții DSVSA județene), fapt care afectează claritatea și predictibilitatea prezentelor norme metodologice.

În altă ordine de idei, prevederile art. 3 alin. (1) generează insecuritate juridică întrucât adaugă la definiția „serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân” de la art. 2 lit. m) din Norme. Astfel, pe de o parte, din definiție se înțelege că, așa cum prevede legea, funcționarea respectivelor servicii publice se face în vederea gestionării câinilor din U.A.T. unde a fost înființat serviciul și, pe de altă parte, art. 3 alin. (1) din Norme prevede că un astfel de serviciu poate acționa și pentru gestionarea câinilor fără stăpân din alte U.A.T.

Art. 3 alin. (3) din Norme adaugă la lege și încalcă prevederile art. 1 și următoarele, dar și prevederile anexei nr. 4/5 din OUG 155/2001, coroborate cu prevederile art. 36 alin. 2 lit. d) și alin. 6 lit. a) pct. 19 din Legea nr. 215/2001, dar și principiul securității juridice întrucât permite organizarea unor servicii publice de interes local „în cadrul” altor servicii publice de interes local.

Astfel, serviciile specializate pentru gestionarea câinilor sunt ele însele servicii publice de interes local înființate de consiliile locale și aflate în subordinea consiliilor locale [potrivit art. 1 din OUG 155/2001, coroborat cu prevederile art. 36 alin. 2 lit. d) și alin. 6 lit. a) pct. 19 din Legea nr. 215/2001]. În acest context, pe lângă faptul că este ilegală, organizarea acestor servicii publice în cadrul altor servicii publice este o anomalie sub aspect juridic și logic.

În primul rând, această prevedere generează insecuritate juridică întrucât adaugă la definiția „serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân” de la art. 2 lit. m) din Norme, dând posibilitatea absorbirii acestor servicii în alte servicii publice.

În al doilea rând, organizarea serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor în cadrul altor servicii publice de interes local va conduce în mod inevitabil la insecuritate juridică în sensul că nu se va mai putea decela responsabilitatea juridică a respectării prevederilor legale. În concret, această prevedere va genera încadrarea unor persoane împuternicite să se ocupe de câinii fără stăpân în cadrul altor servicii publice ca, de exemplu, „serviciul de administrare a domeniului public”, „serviciul apă-canal”, „serviciul zone verzi” etc. Astfel, se golesc de eficiență obligațiile instituite explicit de legiuitor în sarcina serviciilor de gestionare, se va altera conținutul anexei nr. 4/5 (formularul de revendicare-adopție) din OUG 155/2001 care stipulează clar și în mai multe locuri faptul că serviciile specializate de gestionare (și nu alte servicii) sunt abilitate să verifice condițiile de revendicare/adopție etc. Mai mult, la limită, prin prevederile art. 3 alin. (3) din Norme, existența acestui serviciu specializat ar putea fi redusă la simpla „împuternicire” a unui angajat al Primăriei (așa cum se întâmplă în orașul Covasna, unde un astfel de angajat acționează ca „împuternicit” al primarului pentru a captura câini fără stăpân și a-i face dispăruți).

Insecuritatea juridică este generată și de faptul că foarte multe articole ale Normelor instituie obligații clare în sarcina serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân, dar și sancțiuni aplicabile acestor servicii. Ori, în situația în care gestionarea câinilor se face de către persoane încadrate în alte servicii publice este evident că legea poate fi eludată fără consecințe sancționatorii. Cel mai elocvent exemplu în acest

sens îl reprezintă prevederile art. 29 alin. (1) din Norme, potrivit cărora ONG-urile interesate în monitorizarea activității de gestionare a câinilor fără stăpân trebuie să depună o solicitare scrisă la serviciile specializate. Ori, în cazul în care de gestionarea câinilor se ocupă serviciul „apă-canal”, de exemplu, dispozițiile legale pot fi eludate cu ușurință de către serviciile respective, cu consecința golirii de eficiență a prevederilor art. 29 din Norme și a art. 11 din OUG 155/2001.

Art. 5 alin. (4), (5) și (6) din Norme adaugă la lege, încălcând spiritul și litera OUG 155/2001 (în special prevederile art. 2 alin. (1)—(3), dar și prevederile Legii nr. 215/2001, ale HG 955/2004, încalcă drepturile revendicatorilor și adoptatorilor de câini, discriminându-i, încalcă prevederile Deciziei nr. 1/2012 a Curții Constituționale, încalcă principiul de interpretare a legii care spune că excepțiile sunt de strictă interpretare și, în consecință, acolo unde legiuitorul nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă și generează insecuritate juridică, afectând în mod grav exigența de predictibilitate a legii prin faptul că permite plasarea adăposturilor publice pentru câini fără stăpân în afara U.A.T. care le amenajează (sau adăpostirea câinilor dintr-un U.A.T. în adăpostul public al altui U.A.T.).

Privitor la nelegalitatea art. 5 alin. (4) a arătat următoarele:

Din textul OUG 155/2001, dar și din prevederile Legii nr. 215/2001 reiese dincolo de orice dubiu faptul că adăposturile pentru câinii fără stăpân pot fi amenajate numai pe teritoriul U.A.T., pentru că acestea sunt bunuri-immobile aparținând U.A.T. respective și, pe de altă parte, pentru că numai pe teritoriul pe care își exercită autoritatea în regim de putere publică, un consiliu local poate amenaja adăposturi pentru câini care funcționează în regim de adăposturi publice.

În același timp, potrivit principiului autonomiei locale și principiului teritorialității, pentru edificarea unui adăpost public pe teritoriul altei U.A.T., un consiliu local are nevoie de acordul consiliului local al U.A.T., unde urmează să fie construit adăpostul, acord care nu poate fi dat pentru că termenul „public” nu face referire la un bun-ibil ce aparține sau este administrat de către instituții ale administrației publice centrale sau județene (astfel încât principiul autonomiei locale și principiul teritorialității în exercitarea puterii publice să nu fie încălcate), ci la un bun-ibil ce aparține și/sau este administrat de alt consiliu local, care nu poate emite pretenția exercitării vreunei autorități în afara limitelor U.A.T. pe care o conduce.

Totodată, articularea substantivului „adăposturi” cu articolul hotărât „le” (în conținutul art. 2 alin. 1 din OUG 155/2001) indică la fel de clar că această obligație se referă la toate adăposturile publice (adică la toate adăposturile în care autoritățile locale pot caza câinii fără stăpân) în timp ce articularea substantivului „câini” cu articolul hotărât „i” indică faptul că toți câinii fără stăpân capturați de serviciile de hingherit se adăpostesc în „adăposturi publice”. Pe cale de consecință, adăposturile în care urmează să fie adăpostiți câinii fără stăpân capturați de către serviciile specializate nu pot să fie amplasate decât pe raza U.A.T. unde sunt capturați câinii respectivi și în care își exercită autoritatea consiliul local care coordonează și finanțează gestionarea câinilor respectivi.

Necesitatea ca adăposturile publice să fie amenajate pe raza U.A.T. care le înființează reiese în mod clar și din prevederile Legii 215/2001 a administrației publice locale, dar și din alte articole ale OUG 155/2001. Astfel, prin plasarea unui adăpost public în afara U.A.T., primarul și consiliul local nu mai pot controla activitatea din adăpost, întrucât în conformitate cu prevederile Legii 215/2001, privind administrația publică locală, autoritatea lor în regim de putere publică nu se poate exercita în afara U.A.T.-ului. În același sens, HCL de stabilire a taxelor de întreținere a câinilor în adăposturile publice nu pot fi adoptate întrucât nu au efect pe raza unui alt U.A.T., semnarea declarațiilor angajament, angajarea unui tehnician veterinar care să funcționeze în alt U.A.T. sunt problematice etc.

Un consiliu local nu poate cumpăra terenuri pe teritoriul altor U.A.T. așa că, în cazul amenajării unor spații închiriate, va fi nevoit să cheltuiască în mod nejustificat mai mulți bani publici decât dacă ar amenaja adăpostul respectiv pe terenuri care îi aparțin, în U.A.T. pe care o administrează. Totodată, pentru că edificarea adăpostului, autorizațiile de construcție, avizele de construcție, funcționare etc. vor trebui cerute de către o altă U.A.T., fapt care ar putea încetini sau chiar bloca funcționarea adăpostului. Toate serviciile publice de interes local (așa cum este și serviciul specializat pentru gestionarea câinilor fără stăpân) deservește comunitatea și trebuie să își desfășoare activitatea și să aibă sedii, puncte de lucru etc. pe teritoriul U.A.T.

Prin prestarea activității de gestionare a câinilor fără stăpân, autoritățile locale deservește comunitatea în două moduri: îndepărtează câinii din locurile publice și asigură exercitarea dreptului legal de revendicare/adopecție a câinilor pentru membrii comunității pe care o deservește. Ori, prin amplasarea adăposturilor pentru câinii fără stăpân în afara U.A.T. și/sau la distanțe mai mari sunt încălcate în mod evident drepturile persoanelor rezidente în U.A.T. respectiv care revendică sau care au intenția să adopte câini. Aceste persoane sunt discriminate în raport cu „revendicatorii/adoptatorii” din unitățile administrativ-teritoriale care își gestionează câinii fără stăpân în adăposturi situate pe propriul teritoriu. Este încălcată astfel egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii sau discriminări, consfințită prin art. 16 și art. 20 din Constituție raportat la art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

Plasarea adăposturilor în afara U.A.T. încalcă spiritul legii și voința legiuitorului care a instituit obligația fiecărui U.A.T. de a înființa servicii de gestionare și adăposturi publice și de a gestiona această problemă în raport cu nevoile comunității și în raport cu comunitatea și nu prin alienarea comunității față de problema câinilor fără stăpân. Prin acest artificiu subversiv, însă, sunt subminate în mod radical adopția și chiar revendicarea câinilor, întrucât comunitatea, care „produce” câini fără stăpân respectivi și pe urmă îi „evacuează” de pe raza U.A.T. ca și cum n-ar avea nicio responsabilitate în ceea ce privește revendicarea sau adopția lor, se va aliena complet în raport cu problema acelor câini și cu modalitățile lor de gestionare alternative eutanasierii, rezultatul fiind acela al uciderii mai multor câini și al cheltuirii iresponsabile a banilor publici pentru această operațiune.

În mod evident, crearea unor adăposturi regionale în care vor fi aduși câini din 2, 3, 7 sau 10 localități va crea un dezechilibru vădit între numărul câinilor încarcerati (foarte mare) și numărul câinilor adoptati (foarte mic) sau chiar revendicati datorită dificultății deplasării adoptatorilor/revendicatorilor și alienării comunităților față de problema câinilor care sunt „eliminați” de pe raza U.A.T. ca niște deșeuri. Ori, este cert că o astfel de manieră de gestionare a câinilor fără stăpân subminează metodele de gestionare alternative eutanasierii (adopție, revendicare, adopție la distanță), conducând la încălcarea Deciziei Curții Constituționale nr. 1/2012, în motivarea căreia se stipulează clar că eutanasierea câinilor se va aplica doar în ultimă instanță după ce toate celelalte metode de gestionare au fost aplicate corespunzător.

Totodată, introducerea unor protocoale de colaborare între serviciile publice dintr-un U.A.T. și alte U.A.T. în vederea adăpostirii câinilor adaugă flagrant la lege, această prevedere fiind contrară în mod indubitabil prevederilor art. 2 din OUG 155/2001, așa cum a arătat la punctul IV.

Plasarea unui adăpost al mai multor localități într-o singură U.A.T. subminează interesele comunității în care se află adăpostul, atât prin faptul că presiunea adopției câinilor din mai multe localități apasă doar pe umerii comunității unde este adăpostul, dar și prin faptul că pe teritoriul ocupat de

comunitatea respectivă se transportă câini capturați în alte U.A.T.-uri, câini care pot scăpa sau pot fi eliberați intenționat și pot contribui la înmulțirea câinilor din zonă.

Crearea unor adăposturi „regionale” va submina fără doar și poate aplicarea normelor de protecție și bunăstare a câinilor fără stăpân. Astfel, transportul animalelor (traumatizant în sine și extrem de traumatizant pentru niște animale de multe ori tranchilizate sau rănite din cauza metodelor brutale de capturare) va dura mai mult prelungindu-le suferința, câinii vor fi înghesuți în țarcuri fără să fie separați în funcție de sex, talie sau agresivitate, nu vor fi hrăniți, tratați medical și îngrijiți corespunzător etc.

În ceea ce privește nelegalitatea art. 5 alin. (5) și (6) din Norme, pe lângă argumentele prezentate mai sus în susținerea nelegalității art. 5 alin. (4) a arătat reclamanta că încalcă prevederile art. 2 alin. (1) din OUG 155/2001. Că atât supradimensionarea unor adăposturi publice, în vederea adăpostirii câinilor din localitățile învecinate, cât și renunțarea unor U.A.T. la amenajarea unor adăposturi publice proprii reprezintă moduri de încălcare evidentă a prevederilor art. 2 alin. (1) din OUG 155/2001. Astfel, potrivit legii, dacă în adăpostul public al unei localități există locuri, acestea trebuie ocupate în mod obligatoriu de câinii din U.A.T. respectiv, iar dacă acești câini nu mai există, excedentul de locuri trebuie dezafectat pentru că nu mai este adecvat necesităților respectivei U.A.T. (și nu trebuie subînchiriat sau cedat în baza unor „protocoale de colaborare” pentru folosința unor U.A.T. vecine).

Serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân din subordinea unui consiliu local nu pot acționa pe teritoriul altui U.A.T., ceea ce înseamnă că aceste servicii nu pot adăposti câinii din U.A.T. învecinate în adăposturile pe care le administrează.

În concluzie, este evident că O.U.G. nr. 155/2001 nu stabilește nicăieri, cu titlul de excepție, posibilitatea unor U.A.T. de a nu amenaja propriile adăposturi și de a adăposti câinii în adăposturile altor U.A.T., astfel încât prevederile criticate din anexa la HG nr. 1.059/2013 sunt inserate cu exces de putere, prin încălcarea principiului de interpretare a legii care spune că excepțiile sunt de strictă interpretare și, în consecință, acolo unde legiuitorul nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă. În aceste condiții este evidentă nelegalitatea acestor dispoziții, ce se impun a fi conformate cu norma juridică superioară, OUG nr. 155/2001.

Art. 6 alin. (3) și (4) din Norme: Art. 6 alin. 3 adaugă la lege, restrânge dreptul de acces al publicului în adăpost, încalcă flagrant dreptul de proprietate al deținătorilor de câini și afectează exigența de claritate și de predictibilitate a legii, generând insecuritate juridică și stimulând abuzurile și corupția.

Prin prevederile art. 2 alin. (5) OUG 155/2001, legiuitorul a vrut să se asigure că publicul are acces în adăposturi într-un interval orar cât mai extins și nu să se asigure că accesul se face condiționat. În acest context, condiționarea accesului cetățenilor de respectarea regulamentelor de ordine interioară este o adăugare evidentă la lege de natură să distorsioneze intenția legiuitorului. Este dincolo de orice echivoc faptul că prin aceste regulamente se dă posibilitatea serviciilor specializate să limiteze accesul publicului, restrângând atât programul de acces în adăposturi, stabilit de legiuitor ca fiind de luni până vineri între 10 și 18, cât și drepturile vizitatorilor.

Astfel, chiar dacă prevederile art. 6 alin. (3) din Norme nu instituie în mod direct o prevedere discriminatorie, ele creează premisa apariției unor subreglementări discriminatorii (discriminarea persoanelor care au opinii nefavorabile despre activitatea serviciilor speciale de gestionare) prin care se încalcă art. 16 și art. 20 din Constituție, cât și art. 1 — „Interzicerea generală a discriminării” din Protocolul nr. 12 la CEDO.

Alin. (3) al art. 6 restrânge dreptul de proprietate al deținătorilor de câini, prin limitarea intervalului de revendicare

al acestora. Sunt încălcate astfel dreptul de proprietate și inviolabilitatea proprietății private, drepturi consfințite prin art. 44, 136 și 20 din Constituție raportat la art. 1 alin. (1) din Protocolul adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și la art. 17 alin. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, dreptul persoanelor de a se adresa justiției și dreptul la un proces echitabil, consfințite prin art. 20 și art. 21 din Constituție raportat la art. 6 alin. (1) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii sau discriminări, consfințită prin art. 16 și art. 20 din Constituție raportat la art. 1 — „Interzicerea generală a discriminării” din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale raportat art. 1 și art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, principiul limitării restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, conform art. 53 din Constituție, în sensul că permite reținerea câinilor în „custodia” serviciilor de hingherit chiar și după ce proprietarii i-au revendicat, deși legea nu prevede confiscarea specială a acestor câini, nu are incidentă nicio cauză de utilitate publică și nu sunt respectate principiile generale ale dreptului internațional în materia dreptului la proprietate.

De asemenea nu permite exercitarea unei căi de atac eficiente împotriva reținerii câinelui în adăpostul public după revendicarea acestuia, fapt echivalent cu afectarea dreptului oricărui cetățean de a se adresa justiției și a dreptului la un proces echitabil. Măsura reținerii câinilor revendicați în adăposturile primăriilor, respectiv a restrângerii exercițiului dreptului de proprietate asupra animalelor revendicate nu poate fi justificată prin invocarea prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât această măsură nu este necesară într-o societate democratică, nu este proporțională cu situația care a determinat-o și aduce o atingere evidentă existenței dreptului sau a libertății.

În același timp, intenția indubitabilă a legiuitorului de a înapoia cât mai repede animalele revendicate se deduce și din conținutul art. 4 alin. (4) din O.U.G. 155/2001 care instituie obligația serviciilor de gestionare de a notifica proprietarul câinelui.

La fel de absurdă și de generatoare de insecuritate juridică este situația în care nu se înapoiază câinii revendicați deținătorilor pentru ca ulterior să li se ceară achitarea contravalorii acestei întrețineri abuzive a câinilor în adăposturi.

Necesitatea de a înapoia animalul cât mai repede este justificată și de faptul că majoritatea adăposturilor publice din România sunt foarte periculoase, nu există boxe individuale și nici garanția că animalul nu va fi rănit, ucis sau nu se va îmbolnăvi. Pericolul staționării unui câine în aceste adăposturi este realmente unul uriaș. În aceste condiții, chiar și în situația fericită când nu ar suferi traume fizice, este foarte posibil ca în urma unei staționări timp de numai câteva ore în aceste adăposturi animalul să sufere traume psihice care să îl marcheze pe viață.

Art. 7 alin. (1) din Norme adaugă în mod flagrant la lege și încalcă principiul securității juridice, prin introducerea în sarcina adăposturilor private aparținând ONG-urilor obligația abuzivă de a respecta condițiile de la anexa nr. 1 din O.U.G. 155/2001.

Legea stabilește această obligație doar în sarcina adăposturilor serviciilor de gestionare a câinilor fără stăpân, ceea ce înseamnă că, *per a contrario*, adăposturile private nu au această obligație care, odată introdusă, operează ca o încălcare a drepturilor ONG-urilor de a deține câini. Totodată, obligația instituită prin norme este discriminatorie întrucât nu vizează decât adăposturile ONG-urilor, „omițând” alte adăposturi private care pot aparține unor persoane fizice sau altor persoane juridice în afara ONG-urilor.

În acest sens este dincolo de orice echivoc faptul că reglementarea criticată încalcă art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale prin faptul că restrânge exercitarea drepturilor unor persoane de a deține câini sub pretextul că acele persoane s-au constituit într-o organizație neguvernamentală ce are ca scop protecția animalelor.

Contrar celor dispuse de emitentul Normelor, din lecturarea și interpretarea textului legii reiese în mod indubitabil faptul că obligațiile asociațiilor și fundațiilor pentru protecția animalelor în raport cu adăposturile pe care le dețin sunt instituite prin prevederile art. 3 din OUG 155/2001, iar printre aceste obligații nu figurează aceea de a respecta prevederile anexei nr. 1.

Obligația respectării prevederilor anexei nr. 1 din OUG 155/2001 este instituită de legiuitor în mod cât se poate de explicit doar în sarcina consiliilor locale și a serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân, prin prevederile art. 2 alin. (1) din O.U.G. 155/2001 și ale art. 4 din aceeași O.U.G., articole care stipulează numai obligațiile ce revin consiliilor locale și serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân și adăposturilor pe care aceștia le administrează (adăposturile publice).

În consecință, faptul că sintagma utilizată la art. 4 alin. (2) este „adăposturi” nu este de natură să extindă obligația respectării anexei nr. 1 la alte adăposturi decât cele aflate în administrarea serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân atâta vreme cât, pe de o parte, este evident că prevederile art. 4 se referă fără excepție la activitatea serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân și la adăposturile în care aceste servicii își desfășoară activitatea și, pe de altă parte, așa cum a arătat, prevederile art. 4 se coroborează cu prevederile art. 2 [în special cu prevederile art. 2 alin. (1) din OUG 155/2001].

De altfel, din interpretarea sistemică și sistematică a legislației (O.U.G. 155/2001, Legea nr. 205/2004, privind protecția animalelor) se înțelege foarte clar că adăposturile private de câini aparținând ONG-urilor, respectiv cele care nu sunt administrate de către servicii specializate sau de către concesionarii acestora, nu au decât obligațiile stabilite prin art. 3 din OUG 155/2001.

Potrivit art. 1 alin. (2) din Legea nr. 205/2004, privind protecția animalelor, „gestionarea populației canine fără stăpân de pe teritoriul României se face prin legea specială” ceea ce înseamnă că respectarea integrală a prevederilor legii pentru gestionarea câinilor fără stăpân cade doar în sarcina autorităților publice locale și a serviciilor specializate.

Animalele care ajung în adăposturile asociațiilor pentru protecția animalelor nu sunt neparat câini fără stăpân (așa cum sunt aceștia definiți în art. 11 din OUG 155/2001), ci sunt câini cu stăpân, câini predați de deținători etc. sau câini fără stăpân care sunt adoptați din adăposturile publice, acești câini având după adopție calitatea de câini cu stăpân, ca de altfel orice alt câine adoptat.

În aceste condiții este indubitabil faptul că adăposturile asociațiilor și fundațiilor care nu sunt concesionare ale serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân sunt obligate să respecte doar obligațiile instituite în mod expres de legiuitor în sarcina lor prin prevederile art. 3 din O.U.G. 155/2001 (prevederi care nu se referă la condițiile de adăpostire, ci doar la obligațiile de identificare și înregistrare a acestor animale și la comunicarea acestor date în vederea înregistrării în Registrul de evidență al câinilor fără stăpân).

Prin lecturarea comparativă a anexei nr. 1 din OUG 155/2001 și a prevederilor legale mai sus citate, condițiile de bunăstare stabilite prin Legea nr. 205/2004 și prin Ordinul ANSVSA nr. 31/2008 sunt superioare condițiilor stabilite prin anexa nr. 1 din OUG 155/2001, iar în realitate, câinii sunt mult mai bine îngrijiți în adăposturile asociațiilor decât în adăposturile serviciilor

de gestionare a câinilor fără stăpân. În mod cert introducerea acestei reglementări abuzive are menirea să submineze activitatea ONG-urilor care au suplinit în multe zone indolența crasă ori lipsa de acțiune a autorităților, timp de ani de zile.

Art. 20 din Norme adaugă la lege, contravenind prevederilor art. 4 alin. (5) coroborate cu prevederile art. 7 alin. (1) lit. c), art. 8 alin. (2) și cu prevederile anexei 4 din OUG 155/2001, încalcă dreptul de proprietate al deținătorilor de câini și încalcă principiul securității juridice întrucât: condiționează recuperarea câinilor revendicați de achitarea cheltuielilor efectuate pe timpul staționării acestor câini în adăposturi și abilitează în mod abuziv consiliile locale să stabilească „termenul” în care se vor achita sumele respective.

În primul rând, textul alin. (1) încalcă normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000, întrucât reproduce, în parte, dispozițiile art. 4 alin. (5) din OUG 155/2001.

În al doilea rând, textul art. 20 alin. (1) din Norme distorsionează intenția legiuitorului, așa cum este aceasta reflectată de dispozițiile art. 4 alin. (5) din O.U.G., coroborate cu dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. c), art. 8 alin. (2) și ale anexei nr. 4/5 (declarația de angajament de revendicare/adoptie) din OUG 155/2001, adăugând la lege și generând insecuritate juridică. Astfel, în timp ce prevederile OUG 155/2001 stabilesc doar că „proprietarul va suporta contravaloarea cheltuielilor”, că revendicarea este gratuită și că prin completarea declarației-angajament (în baza căruia se revendica animalul), proprietarul nu se angajează să plătească vreo taxă, emitentul Normelor introduce formularea „în vederea recuperării câinilor revendicați (...)”, formulare care condiționează practic recuperarea câinilor de achitarea în avans a sumelor (sintagma „în vederea recuperării” indică în mod clar faptul că achitarea sumelor se face anterior recuperării câinilor revendicați). Ori, această condiționare adaugă la lege și, mai mult decât atât, golește de conținut prevederile art. 20 alin. (2) din Norme, întrucât consiliilor locale nu le este lăsată decât posibilitatea de a stabili un „termen” de achitare a cheltuielilor anterior termenului de recuperare a câinilor revendicați (așadar delegarea către consiliile locale a stabilirii acestui termen este realmente futilă).

O.U.G. 155/2001 nu face nicio trimitere la vreun termen de plată al cheltuielilor de întreținere și cu atât mai puțin nu abilitează consiliile locale să instituie un astfel de termen ceea ce semnifică în mod implicit că stabilirea termenului respectiv nu este de competența consiliilor locale (ci trebuie stabilit eventual prin normele metodologice de aplicare a legii).

Întrucât legiuitorul a stabilit că revendicarea câinilor este gratuită, iar aceasta se face prin completarea formularului de la anexa 4 (care nu prevede obligativitatea de achitare a taxei de întreținere a câinilor), se impune cu necesitate ca plata cheltuielilor să nu reprezinte o condiționare a recuperării câinelui, adică să nu se facă pe loc, înaintea recuperării câinelui, ci într-un termen ulterior recuperării acestuia: câteva zile, o săptămână, 30 de zile etc.

Art. 21 alin. (2) adaugă la lege, încalcând spiritul și litera O.U.G. 155/2001 [în special art. 8 alin. (2) coroborat cu prevederile anexelor nr. 4 și 5], încalcă drepturile deținătorilor de câini și generează insecuritate juridică afectând în mod grav exigența de predictibilitate a legii prin faptul că introduce o procedură neprevăzută de lege („verificarea veridicității cererii de revendicare”) care afectează recuperarea câinilor revendicați de către proprietarii lor.

Legiuitorul a stabilit în mod precis procedura ce trebuie îndeplinită în cazul revendicării, procedură care constă doar în solicitarea și completarea unei declarații angajament.

Declarația-angajament de la anexele nr. 4 și 5 reprezintă o declarație pe propria răspundere, dată în fața unor reprezentanți ai autorităților locale, a cărei încălcare se sancționează contravențional, fiind incidente însă și prevederile Codului penal privind falsul în declarații. În consecință, conform intenției

legiuitorului, prin completarea și semnarea declarației-angajament, procedura de verificare a „veridicității” revendicării câinelui se consideră a fi îndeplinită în mod implicit, persoana care completează declarația urmând a fi sancționată pentru comiterea unor falsuri ori pentru nerespectarea condițiilor din această declarație.

Ori, prevederile art. 21 alin. (2) introduc o procedură pe care legea n-o prevede, și anume o așa-zisă „verificare a veridicității cererii de adopție”, care, pe lângă faptul că este o adăugare flagrantă la lege în sensul celor mai sus precizate, are un potențial de ambiguitate suficient de mare încât să genereze insecuritate juridică și să permită astfel serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân să saboteze și să submineze revendicarea câinilor.

Art. 24 alin. (1) adaugă la lege și încalcă drepturile adoptatorilor de câini și principiul securității juridice prin faptul că împiedică adoptatorii de câini să opteze între acordul vecinilor și acordul asociației de proprietari.

Art. 8 alin. (3) lit. c) din O.U.G. 155/2001 prevede o alternativă și lasă adoptatorul să aleagă între „acordul vecinilor” sau cel al „asociației de proprietari” în vederea adopției a mai mult de 2 câini. Acest drept al adoptatorului de a alege între cele două alternative este restricționat prin dispozițiile art. 24 alin. (1) din Norme, care prevăd că adoptatorul a mai mult de doi câini care locuiește într-un bloc de locuințe în care există asociație de proprietari nu poate prezenta altceva decât acordul asociației de proprietari.

Emitentul normelor restrânge dreptul legal de adopție a cetățenilor care locuiesc în blocuri de locuințe și încalcă „egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii sau discriminări”, consfințită prin art. 16 și art. 20 din Constituție raportat la art. 1 — „Interzicerea generală a discriminării” din Protocolul nr. 12 La Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, discriminând unii din potențialii adoptatori pe motiv că locuiesc în imobile în care există asociații de proprietari. Este extrem de relevant faptul că obținerea acordului asociației de proprietari presupune demersuri mai greoaie spre deosebire de acordul vecinilor care se dă mai repede.

Art. 29 alin. (1), alin. (3) și alin. (6) din Norme adaugă la lege [contravenind prevederilor art. 11 coroborat cu prevederile art. 14 alin. (1) lit. d), dar și prevederilor art. 5 alin. (1) din O.U.G. 155/2001] și încalcă exigența de claritate și predictibilitate a legii prin faptul că restrânge exercitarea dreptului legal al organizațiilor de protecție a animalelor de a monitoriza activitățile de capturare, adăpostire, sterilizare, vaccinare, adopție, eutanasiere, precum și de a asista la diagnosticarea câinilor.

Art. 11 din O.U.G. 155/2001 prevede că organizațiile pentru protecția animalelor participă la acțiunile de capturare, adăpostire, deparazitare, vaccinare, sterilizare, revendicare/adoptie a câinilor, iar art. 14 alin. (1) lit. d) din același act normativ prevede că „împiedicarea participării asociațiilor și fundațiilor de protecție a animalelor la activitățile prevăzute la art. 11 se sancționează cu amendă între 10000 și 20000 de lei”. În acest context, instituirea prin art. 29 din Norme a obligației acestor asociații de a depune o solicitare scrisă ce urmează a fi înregistrată etc. reprezintă o adăugare la lege și o golire de eficiență a prevederilor legii. Este evident că voința legiuitorului a fost aceea ca asociațiile de protecție a animalelor să monitorizeze activitățile de gestionare a câinilor fără stăpân, iar în acest scop este suficient ca reprezentanții asociațiilor respective să își decline calitatea pentru a beneficia de dreptul prevăzut lege. Condiționarea acestui drept de solicitări scrise nu face altceva decât să construiască un mecanism birocratic de obstrucționare a aplicării legii. Astfel, în virtutea celor stabilite foarte clar de legiuitor în textul art. 11 din OUG 155/2001, depunerea unei solicitări scrise (cu indicarea adresei de e-mail

sau numerele de telefon/fax) poate condiționa doar dreptul asociațiilor interesate de a fi informate în prealabil despre programul de capturare, adăpostire, deparazitare, adopție și revendicare a câinilor și nicidecum de dreptul de a participa efectiv la acțiunile respective așa cum se înțelege din textul art. 29 alin. (1) din Norme. Astfel, reglementarea criticată încalcă prevederile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, întrucât discriminează ONG-urile care nu au depus „solicitări” de participare la monitorizare.

Obligația de a adresa solicitările prevăzute la art. 29 alin. (1) către operatorii serviciilor pentru gestionarea câinilor fără stăpân reprezintă o restrângere abuzivă a drepturilor acestor O.N.G.-uri de a se adresa, în primul rând, instituțiilor publice în sarcina cărora legiuitorul a instituit responsabilitatea activității de gestionare a câinilor fără stăpân, și anume autoritățile locale. Astfel, din textul art. 11, coroborat cu art. 14 alin. (1) lit. d) din OUG 155/2001, rezultă că responsabilitatea respectării dreptului de monitorizare al ONG-urilor a fost instituită în manieră generală, cu referire la toate persoanele implicate în actul gestionării câinilor, iar sancțiunea prevăzută pentru încălcarea art. 11 are un caracter tot atât de general, fiind aplicabilă tuturor persoanelor susceptibile de a împiedica (chiar și prin refuzul înștiințării) exercitarea drepturilor O.N.G.-urilor. În aceste condiții, este evident că asociațiile se pot adresa și primăriilor sau consiliilor locale, însă acest drept le este subminat de prevederile art. 29 alin. (1) care le orientează explicit către serviciile publice sau către operatorii acestor servicii. Ca și urmare directă a acestei adăugări flagrante la lege se poate retine apariția unei practici de eludare a responsabilității autorităților locale care indică ONG-urilor să ia legătura cu entitățile concesionare, pentru că ele (autoritățile) au delegat către respectivele entități această activitate, nemaiaivând nicio responsabilitate în acest sens.

Totodată, în cazurile în care operatorul serviciului pentru gestionarea câinilor fără stăpân este singurul destinat al solicitărilor ONG-urilor [în baza alin. (2) de la art. 29 din Norme], prevederile art. 11 vor fi golate complet de eficiență întrucât o persoană juridică de drept privat (ONG sau SRL) va putea eluda liniștită recepționarea solicitărilor fie prin inexistența unui program cu publicul la un eventual sediu, fie prin alte tertipuri, fără să poată fi sancționată pentru asta.

În textul art. 11 din O.U.G. 155/2001 se face referire doar la dreptul ONG-urilor de a monitoriza activitățile de capturare, adăpostire, deparazitare etc. ale câinilor fără stăpân, fapt care rezultă și din prevederile art. 14 alin. (1) lit. d) din OUG 155/2001. În aceste condiții, obligația prevăzută în sarcina ONG-urilor la art. 29 alin. (6) din Norme reprezintă un contrasens redundant și ambiguu care pervertește intenția legiuitorului și dă posibilitatea îngrădirii drepturilor instituite prin art. 11.

Astfel, intenția clară a legiuitorului este aceea de a institui un drept al asociațiilor și fundațiilor, ținând cont de faptul că serviciile specializate acționează în regim de putere publică, sunt sprijinite de aparatele primăriilor și de poliția locală având de partea lor toate pârghiile care le permit să comită numeroase abuzuri. Apoi, este de la sine înțeles că niciun drept instituit prin lege nu poate fi exercitat în mod abuziv, însă manierele concrete de manifestare în cazul exercitării abuzive a unui drept sunt deja interzise și sancționate fie de Legea nr. 60/1991, privind ordinea și liniștea publică, fie de Codul penal. Nu se precizează în ce constau acțiunile de perturbare a bunei funcționări a activităților de capturare, adăpostire, deparazitare etc. ale câinilor fără stăpân, ceea ce conduce la insecuritate juridică prin posibilitatea interpretării tendențioase și arbitrare de către serviciile publice a unor situații (apreciind, de pildă, că anunțarea poliției și/sau fotografierea hingherilor în situațiile în care capturează câinii cu metode crude și ilegale constituie o situație de perturbare a

activității de gestionare a câinilor). Articolul criticat creează astfel premisele încălcării art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale prin discriminarea reprezentanților ONG-urilor care au o atitudine critică.

Prin restrângerea dreptului prevăzut de art. 5 alin. (1) din OUG 155/2001, pârâțul discriminează reprezentanții ONG-urilor care nu au „studii de specialitate” (în raport cu reprezentanții care „au studii de specialitate”), încălcând în mod flagrant prevederile art. 1 „Interzicerea generală a discriminării” din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Art. 43 din norme adaugă la lege în sensul că instituie în sarcina deținătorilor de animale o obligație exagerată pe care legea nu o prevede, și anume aceea de a avea asupra lor carnetul de sănătate al câinelui în timpul plimbării acestuia pe domeniul public. Generează insecuritate juridică și încalcă drepturile deținătorilor de câini. În acest sens este de reținut că:

În primul rând, aplicarea prevederilor respective este practic imposibilă, contrară dispozițiilor Ordinului președintelui ANSVSA nr. 1/2014 care prevăd că eliberarea unui carnet de sănătate, microciparea și înregistrarea câinilor, precum și trecerea datelor respective în carnetul de sănătate se fac la cabinetele medicilor veterinari de liberă practică ce au dobândit calitatea de operatori ai Registrului de evidență a câinilor cu stăpân (R.E.C.S.). Procurarea unui carnet de sănătate completat corespunzător este blocată chiar de textul legal care o reglementează, prin interzicerea „ieșirii câinelui în spațiul public” fără carnet de sănătate.

Art. 43 din Norme instituie o veritabilă aporie, punând orice deținător de câini care vrea să respecte legea într-o situație fără ieșire: dacă deținătorul alege să nu iasă cu câinele în „spațiul public” în vederea microcipării, înregistrării și completării carnetului de sănătate la un cabinet veterinar, acesta va putea fi amendat cu suma minimă de 2000 de lei pentru încălcarea obligațiilor legale, iar dacă același deținător alege să iasă cu câinele pe domeniul public (în vederea microcipării, înregistrării și completării carnetului de sănătate la un cabinet veterinar), va încălca prevederile art. 43 din Norme și va fi amendat cu suma de 2000 de lei pentru că nu are asupra lui carnetul de sănătate al câinelui pe care tocmai urmează să îl procure.

În același timp, pentru că prevederile Ordinului ANSVSA nr. 1/2014 reglementează „termenul-limită” al microcipării/înregistrării câinilor într-o manieră ambiguă, în chiar ipoteza unei excepții de la prevederile art. 43 care ar permite deținătorilor o primă ieșire cu câinii pe spațiul public fără carnet de sănătate, art. 43 tot nu ar putea fi aplicat, întrucât agentul constator ar trebui să dovedească faptul că, în momentul în care l-a surprins pe deținător fără carnet de sănătate pe domeniul public, respectivul deținător nu era la prima ieșire, ci la a doua, a treia etc.

În același timp, emitentul Normelor nu ține seama de situația neprevăzută, dar posibilă a pierderii carnetului de sănătate.

Emitentul Normelor a ignorat și faptul că prevederile Ordinului președintelui ANSVSA nr. 1/2014 privind normele de identificare și microcipare a câinilor nu au început să se aplice decât de la 15 martie 2014, astfel încât nu toate cabinetele veterinare au avut timpul fizic și posibilitatea de a deveni operatori ai Registrului de evidență a câinilor cu stăpân (R.E.C.S.) și de a dobândi astfel dreptul de a microcipa și înregistra câinii (oamenilor nu li se poate impune să își microcipeze și să își înregistreze și să treacă în carnete de sănătate ale animalelor datele respective atât timp cât R.E.C.S. nu este încă accesat de toți medicii veterinari).

În altă ordine de idei, O.U.G. 155/2001 nu prevede și nu sancționează nici măcar obligația deținătorului unui carnet de sănătate al câinelui, referirea la carnetul de sănătate apărând doar în conținutul art. 13³ alin. (3) care prevede obligația

medicului veterinar de a trece numărul microcipului în carnetul de sănătate al animalului.

În contextul în care legea nu sancționează nici măcar încălcarea obligației de a deține un carnet de sănătate, sancționarea prin Norme a obligației deținătorilor de câini de a avea asupra lor carnetul de sănătate al animalelor la fiecare ieșire cu acestea în spațiul public este o reglementare complet disproporționată, inutilă și dificil de pus în practică. Ea adaugă la lege restrângând drepturile deținătorilor de câini pe care îi supune unei hărțuiri permanente din partea autorităților întrucât, potrivit unui raționament elementar, din moment ce obligația deținerii carnetului de sănătate în timpul plimbării câinelui este instituită în scopul unui eventual control, respectiva obligație echivalează cu obligarea deținătorilor de câini de a fi permanent pregătiți de control. Ori, supunerea cetățenilor, în mod nejustificat, la presiunea unor controale permanente, plasarea lor arbitrară în „orizontul de așteptare” al unor verificări eterne nu reprezintă altceva decât o practică abuzivă și disproporționată (într-o societate ce se pretinde a fi democratică) ce subminează drepturile deținătorilor de câini, fără ca această subminare să poată fi justificată prin invocarea prevederilor art. 53 din Constituția României. (În acest sens este evident că „pericolul” pe care-l reprezintă plimbarea unor câini, însoțiți de stăpânii lor, dar „neînsoțiți” de carnetul de sănătate este derizoriu astfel încât acest pericol nu poate fi invocat nicicum în sensul restrângerii dreptului de a deține câini și de a circula cu acei câini pe domeniul public, pentru motivele prevăzute la art. 53 din Constituția României.)

Reglementarea de la art. 43 este izolată în economia reglementărilor din Norme, neavând legătură cu niciunul din articolele legii și neasigurând transpunerea în act a niciuneia dintre dispozițiile acesteia. În mod eronat, emitentul Normelor a prezumat probabil că introducerea acestei obligații ar contribui la punerea în aplicare a prevederilor legale privitoare la obligația microcipării/înregistrării tuturor câinilor și a sterilizării exemplarelor de rasă comună, însă neîndeplinirea obligației microcipării/înregistrării și a sterilizării câinilor este ea însăși sancționată contravențional și, pe de altă parte, aspectele care trebuie controlate și eventual sancționate în speță nu sunt niște aspecte efemere, care se pot schimba de la o oră la alta sau de la o zi la alta, ci sunt informații fixe, scriptice, care se pot verifica și la o dată ulterioară plimbării câinelui pe stradă. Pe urmă, chiar și în eventualitatea pierderii carnetului de sănătate, deținătorul poate face dovada concretă a sterilizării câinelui sau a microcipării acestuia printr-o vizită la un veterinar și prin scanarea cipului cu un cititor de microcipuri.

În același timp, deținătorul este responsabil pentru faptul că nu a microcipat și nu a înregistrat câinele, astfel încât nu este nevoie de „legitimarea” câinelui, ci de cea a „deținătorului” câinelui.

Nu în ultimul rând, obligația introdusă prin textul incriminat creează și un paralelism legislativ și afectează exigența de predictibilitate a legii generând insecuritate juridică. Astfel, potrivit prevederilor Ordinului președintelui ANSVSA nr. 29/2008, posesorii de câini sunt obligați să dețină carnet de sănătate ale câinilor și pisicilor, iar încălcarea acestei prevederi se sancționează potrivit HG 984/2005. Ori, în cazul în care persoana aflată cu câinele pe domeniul public nu are deloc carnet de sănătate pentru animalul pe care îl deține, vor avea incidență două reglementări sancționatorii, nefiind deloc împedite care din ele va fi aplicată.

Art. 47 din Norme încalcă principiul securității juridice.

Dispozițiile art. 17 din H.G. 955/2004 la care face referire articolul stipulează, pe de o parte, asumarea răspunderii „pentru ocrotirea câinilor tratați”, și nu „asumarea câinilor” și, pe de altă parte, faptul că animalele respective sunt repuse de către serviciile de hingerit în teritoriu (după sterilizare, vaccinare antirabică și asumarea responsabilității pentru ocrotirea

acestora), și nu „ținerea lor în spații îngrădite” de către persoanele care și-au asumat ocrotirea câinilor.

Câinii „ținuți în spații îngrădite deținute cu orice titlu” nu sunt câini fără stăpân (potrivit definiției de la art. 1¹ din OUG 155/2001), astfel încât nu fac obiectul activității de gestionare a câinilor fără stăpân, iar ridicarea lor de către serviciile specializate nu este prevăzută de lege.

Totodată, deținerea câinilor „în spații îngrădite deținute cu orice titlu” nu necesită autorizare din partea consiliilor locale.

Art. 1 alin. (2) din Norme încalcă normele de tehnică legislativă afectând claritatea și predictibilitatea legii, în sensul că:

Formulările utilizate de emitentul normelor sunt precare, confuze și ambigue, fapt care afectează exigența de claritate și predictibilitate a actului normativ.

Formula „Reducerea apariției rabiei” este un nonsens, o exprimare tarată atât sub aspect literar-semantic, cât și sub aspect tehnic-veterinar. O „apariție” nu poate fi „redușă”, ci doar „prevenită” sau „împiedicată” astfel încât se impunea o formulare de genul: „prevenirea apariției rabiei” sau „împiedicarea apariției rabiei”. În același timp este cunoscut faptul că animalele domestice, respectiv câinii, nu reprezintă rezervoare ale virusului rabiei, ci doar potențiali transmitători ai acestui virus al cărui rezervor îl constituie animalele sălbatice.

Formula „reducerea riscurilor asupra sănătății oamenilor” este și ea o mostră de redundanță și ambiguitate. În primul rând, acest așa-zis „scop” al Normelor este redundant pentru că reproduce în principiu „scopul” anterior care se referă tocmai la reducerea riscurilor la care ar fi expusă sănătatea oamenilor din cauza zoonozelor. În al doilea rând, din formulare se înțelege că este vorba de orice risc la adresa sănătății oamenilor, ceea ce ar putea induce ideea că O.U.G. 155/2001 și H.G. 1.059/2013 sunt un fel de panacee legislative, un soi de „îndreptare” de profilaxie generală ale tuturor bolilor care afectează sănătatea românilor.

Formula „prevenirea agresivității asupra oamenilor și animalelor” suferă de aceeași ambiguitate, neînțelegându-se exact cine sau ce este potențialul „agresor” al oamenilor și al animalelor. Ca și în cazul exprimării anterioare, emitentul Normelor acreditează din nou ideea că acest act normativ are un rol fundamental în economia securității oamenilor și animalelor care sunt ferțiți și protejați de orice agresiune, indiferent din partea cui ar veni.

Scopul unor norme metodologice de aplicare ale unei legi este acela de a pune în aplicare legea respectivă. În acest sens, conținutul art. 1 alin. (1) din Norme era suficient pentru a indica scopul respectivelor norme metodologice.

Formularea de la alin. (2) însă lasă să se înțeleagă că aceste norme metodologice au propriile scopuri, printre care se numără și scopuri care, în mod evident, nu au legătură cu O.U.G. 155/2001.

În acest sens se poate constata cu ușurință că scopul O.U.G. 155/2001 este: reducerea numărului câinilor fără stăpân, controlul reproducției neplanificate a câinilor meșiși (prin sterilizare), prevenirea abandonului și facilitarea câinilor pierduți prin identificarea și înregistrarea acestora. Celelalte așa-zise „scopuri” înșirate la art. 1 alin. (2) nu sunt urmărite de către O.U.G. 155/2001 și, pe cale de consecință, nu pot fi urmărite nici de normele criticate. Nu se poate spune sub nicio formă că legea are ca scop: „promovarea deținerii responsabile a câinilor”, din moment ce nu prevede niciun fel de programe de informare și de educație a populației în scopul prevenirii abandonului, adopției etc.

Reducerea apariției rabiei și a altor zoonoze se realizează prin prevederile Ordinului ANSVSA nr. 29/2008, Ordinului ANSVSA nr. 6/2010 și a altor ordine ale președintelui ANSVSA.

Prevenirea agresivității asupra oamenilor și asupra animalelor (în ceea ce privește câinii) este apanajul OUG 55/2002, privind câinii periculoși și agresivi, dar și prin

prevederile Legii nr. 61/1990 care interzice lăsarea în libertate fără supraveghere a animalelor care pot prezenta un pericol pentru oameni și animale etc.

În drept, reclamanta a indicat dispozițiile art. 1 din Legea nr. 554/2004.

Legal citat, pârâțul Guvernul României a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă sau, în subsidiar, ca nefondată.

În susținerea acestei poziții procesuale a arătat următoarele:

În materia contenciosului administrativ, calitatea de reclamant nu o poate avea decât titularul unui drept recunoscut de lege, care a fost vătămat de către o autoritate publică, potrivit art. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Totodată, în raport cu problematica dedusă judecății urmează a se avea în vedere și dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. a), potrivit cărora sunt asimilate persoanei vătămate și organismele sociale, cu semnificația prevăzută la lit. a) a aceluiași alineat, respectiv „structuri neguvernamentale, syndicate, asociații, fundații și alte asemenea, care au ca obiect de activitate protecția drepturilor diferitelor categorii de cetățeni sau, după caz, buna funcționare a serviciilor publice administrative”.

Din dispozițiile textului de lege invocat rezultă că se poate folosi de acțiunea în contencios administrativ numai titularul unui drept subiectiv sau al unui interes legitim personal, vătămat printr-un act administrativ. Totodată, acțiunea unei persoane fizice sau a unei persoane juridice de drept privat pe ideea apărării interesului public este posibilă numai dacă se face dovada încălcării „interesului legitim public”.

În speță, reclamanta ca organizație neguvernamentală care desfășoară activități și acțiuni de combatere a abuzurilor împotriva animalelor, respectiv protecția animalelor a solicitat anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1.059/2013 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a OUG nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, fără a justifica, în raport cu art. 52 din Constituția României, republicată, și cu art. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004, calitatea procesuală activă, deoarece nu dovedește existența dreptului/interesului vătămat și legătura de cauzalitate dintre emiterea actului administrativ contestat și această presupusă vătămare.

În raport cu dispozițiile Legii nr. 258/2013 pentru modificarea și completarea OUG nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, precum și față de obiectul Hotărârii Guvernului

Pe fondul cauzei a arătat următoarele:

HG nr. 1.059/2013 a fost adoptată în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al Legii nr. 258/2013. Hotărârea contestată a fost adoptată de Executiv prin însușirea proiectului inițiat de Autoritatea Națională Sanitar Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor și de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale ca organe ale administrației publice cu atribuții și competențe în domeniul de reglementare al Hotărârii Guvernului nr. 1.059/2013.

La elaborarea actului au fost respectate dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de acte normative spre adoptare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Proiectul a fost avizat favorabil de Ministerul Afacerilor Interne și, sub aspectul legalității, de către Ministerul Justiției, astfel cum reiese din Nota de fundamentare ce a stat la baza emiterii actului administrativ. Proiectul a fost avizat favorabil de Consiliul Legislativ, cu Avizul nr. 1.342/06.12.2013.

Reclamanta apreciază că art. 2 lit. n) din H.G. nr. 1.059/2013 ar contraveni art. 4 alin. (2) din O.U.G. nr. 155/2001 care ar menționa că „serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpâni pot fi concesionate numai către persoane juridice, asociații sau fundații care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor”.

Art. 4 alin. (2) din O.U.G. nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, actualizată, nu reglementează situația indicată de reclamantă. La o simplă lectură a textului legal se poate observa că serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân pot fi concesionate numai persoanelor juridice, asociații sau fundații (...)

Că susținerea reclamantei potrivit căreia prevederile art. 2 lit. n) din Norme contravin dispozițiilor O.U.G. nr. 155/2001, actualizată, întrucât prin art. 2 lit. n) din Norme s-ar adăuga la lege noi modalități de atribuire a acestor servicii, este total neîntemeiată, deoarece serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân pot fi doar concesionate.

Termenii de „încredințare” sau „delegare” sunt folosiți în prezentele norme pentru a explica efectul concesionării, care constă tocmai în încredințarea sau delegarea către persoana juridică, asociație sau fundație, a serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân care pot fi doar concesionate.

Cu privire la critica formulată de reclamantă a art. 3 alin. 1, alin. 2 și art. 5 alin. 4, 5 și 6 din Norme în sensul că aceste articole „adaugă la lege” și „încalcă litera și spiritul legii” deoarece s-ar încălca „obligația prevăzută pentru fiecare unitate administrativă de a înființa servicii de gestionare și adăposturi publice”, apreciază pârâta că și acestea sunt neîntemeiate întrucât există situații la nivelul unor unități administrativ-teritoriale, unde există un număr foarte mic de câini pe străzi care nu justifică înființarea de servicii specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân și plasarea de adăposturi publice pe raza acestora.

Totuși, pentru a atinge scopul normelor metodologice și pentru a preîntâmpina existența și înmulțirea câinilor fără stăpân, s-a prevăzut posibilitatea ca serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân înființate la nivelul unei unități administrativ-teritoriale să poată desfășura activitatea de gestionare a câinilor fără stăpân din unitățile administrativ-teritoriale vecine, în baza unor protocoale de colaborare care se comunică Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor (pentru a avea un control mai bun asupra situațiilor de acest gen).

În ceea ce privește susținerea reclamantei cu privire la art. 6 alin. (3), (4) — consideră pârâta că prevederile acestui articol nu adaugă la prevederile O.U.G. nr. 155/2001 întrucât ordonanța de urgență stabilește că „programul de lucru în relație cu publicul” este în intervalul orar 10,00—18,00, iar H.G. nr. 1.059/2013 stabilește intervalul orar pentru „accesul publicului în adăposturile publice”.

Astfel, pentru a se evita unele situații neplăcute, determinate de o interpretare greșită a sintagmei „relație cu publicul” (întrucât relația cu publicul poate însemna doar oferirea de informații telefonice), în H.G. nr. 1.059/2013 s-a precizat clar faptul că acest interval coincide cu cel în care este permis accesul publicului.

Referitor la obligativitatea de a respecta Regulamentul de organizare interioară, această prevedere a fost inclusă în H.G. nr. 1.059/2013 pentru a preîntâmpina apariția unor situații excepționale cu impact negativ asupra activității adăpostului.

În ceea ce privește art. 7 alin. (1) a arătat pârâta că în anexa 1 la O.U.G. nr. 155/2001 sunt prevăzute condițiile minime pentru funcționarea adăposturilor pentru câini, fără a se menționa că este vorba despre cele publice, O.U.G. nr. 155/2001 stabilind, așa cum este precizat și în plângerea

prealabilă formulată, obligații atât pentru adăposturile publice, cât și pentru cele private.

Criticile formulate de reclamantă referitoare la art. 20 alin. (1) și (2) din Norme se referă la faptul că normele de aplicare nu conțin ele însele un termen în care trebuie achitate sumele cheltuite pe perioada staționării animalelor în adăpost și că O.U.G. nr. 155/2001 nu abilitază consiliile locale să instituie un astfel de termen.

Apreciază pârâta că prin articolul contestat se face trimitere la acte administrative cu caracter normativ, fapt care nu este interzis de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în 2010, care la art. 16 reglementează evitarea paralelismelor, în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.

Referitor la criticile aduse art. 24 alin. (1) din Norme a precizat că, întrucât O.U.G. nr. 155/2001 prevede că este obligatorie „prezentarea de către adoptator a acordului asociațiilor de proprietari sau, după caz, a vecinilor, în cazul adoptării a mai mult de 2 câini”, s-a considerat necesară clarificarea, prin intermediul normelor metodologice, a situațiilor ce pot exista (explicarea sintagmei „după caz”) — astfel, în cazul în care există asociație de proprietari, se va solicita acordul acesteia, iar în cazul în care nu există asociație de proprietari, se va solicita acordul vecinilor.

Referitor la art. 29 alin. (1) a făcut următoarele precizări: Obligatorietatea ca persoanele care participă la examinarea medicală să aibă studii de specialitate derivă din specificul profesiei de medic veterinar. În cazul acțiunilor de capturare, adăpostire, deparazitare, vaccinare, sterilizare și revendicare nu s-a considerat necesară impunerea unor condiții referitoare la pregătirea profesională a reprezentanților ONG-urilor, la acțiunile enumerate putând participa oricine, în baza unei solicitări scrise, cu scopul de a se asigura că acestea se efectuează în condițiile legii în ceea ce privește participarea la examinarea medicală, prezența unei persoane neavizate, fără bagajul de cunoștințe aferent unui medic veterinar, nu s-ar justifica, aceasta neavând calitatea de a contesta diagnosticul pus de un medic veterinar, decât în cazul în care s-ar afla într-o poziție similară din punctul de vedere al pregătirii profesionale.

De asemenea, și criticile aduse de către reclamantă cu privire la art. 43 alin. (1) sunt neîntemeiate pentru următoarele considerente: această obligație a fost introdusă în normele metodologice ca măsură de control, pentru a permite personalului Ministerului Afacerilor Interne să își îndeplinească atribuțiile prevăzute de O.U.G. nr. 155/2001, respectiv constatarea de contravenții și aplicarea de sancțiuni. Microciparea reprezintă modalitatea de identificare principală a câinilor, dar solicitarea de către organele abilitate a carnetului de sănătate nu se face în scopul de a identifica un câine în baza informațiilor cuprinse în acesta, ci de a verifica dacă proprietarul a respectat prevederile referitoare la obligativitatea sterilizării și microcipării câinelui.

În ceea ce privește art. 47 a arătat că acest articol a fost introdus ca măsură tranzitorie pentru câinii care au fost deja asumați de către asociațiile de proprietari. Obligatorietatea de a ține acești câini într-un spațiu îngrădit a fost introdusă în vederea atingerii scopului normelor metodologice de a reduce numărul câinilor fără stăpân, câinele fără stăpân fiind în conformitate cu prevederile art. 11 din O.U.G. nr. 155/2001.

Prin încheierea de ședință din data de 2.09.2014 a fost respinsă ca nefondată excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei.

La data de 30.09.2014, petenta Asociația Pro Civilizație — fără maidanezi București a formulat o cerere de intervenție în

interesul pârâtului prin care a solicitat respingerea cererii de suspendare a dispozițiilor HG nr. 1.059/2013.

Față de petitul cererii de intervenție accesorie, prin încheierea de ședință din data de 30.09.2014, instanța a respins în principiu această cerere.

La data de 13.10.2014, petenta Asociația Responsabilitate Civică București a formulat o cerere de intervenție în interesul pârâtului prin care a solicitat respingerea cererii de anulare a dispozițiilor HG nr. 1.059/2013, arătând, în esență, că sunt aduse critici nejustificate normelor și că se încearcă doar tergiversarea aplicării lor și că reclamanta nu are alt interes decât în ceea ce privește eutanasierea câinilor.

Că acești câini continuă să fie un pericol întrucât sunt înfometaji și transmit boli.

La data de 23.10.2014, petenta Asociația Pro Civilizație — fără maidanezi București a formulat o cerere de intervenție în interesul pârâtului prin care a solicitat respingerea cererii de anulare a dispozițiilor HG nr. 1.059/2013, arătând faptul că statul român a fost deja condamnat la CEDO pentru faptul că nu a luat măsuri împotriva câinilor maidanezi și că trebuie avute în vedere interesele persoanelor particulare mușcate sau omorâte în ultimul timp de maidanezi.

Prin încheierea de ședință din data de 28.10.2014, instanța a admis în principiu cererile de intervenție formulate de intervenientele în interesul pârâtului Asociația Responsabilitate Civică București și de Asociația Pro Civilizație — fără maidanezi București.

Analizând și coroborând ansamblul probelor administrate în cauză, Curtea apreciază că această acțiune este fondată în parte pentru următoarele considerente:

În fapt, reclamanta a solicitat la data de 12.02.2014, prin Plângerea prealabilă nr. 21, reexaminarea H.G. nr. 1.059/2013 cu consecința modificării/revocării articolelor atacate, respectiv art. 2 lit. b) și n), art. 3 alin. 1, art. 3 alin. 3, art. 5 alin. 4, 5 și 6, art. 6 alin. 1, 2 și 4, art. 7 alin. 1, art. 17, art. 20, art. 23 și art. 24 alin. 1, art. 29 alin. 1, 2, 3 și 6, art. 43, art. 47 și art. 1 alin. 2 din norme (filele 63—79 din vol. I).

Ulterior, prin plângerea prealabilă înregistrată la Guvernul României cu nr. 3.837/03.04.2014, reclamanta a invocat și nelegalitatea art. 21 alin. 2 din Norme (filele 80—83 din vol. I).

Aceste două plângeri prelabile au fost soluționate de către emitentul actului administrativ atacat, respectiv Guvernul României, care prin adresele nr. 15A/724/13.03.2014 și 15A/1.563/10.04.2014, a arătat că „inițiatorul actului administrativ contestat, analizând temeinicia și legalitatea acestuia (...) a apreciat că reclamația administrativă este neîntemeiată” (filele 84, 85 din vol. I).

Față de această modalitate de soluționare a plângerilor prelabile reclamanta s-a adresat instanței prin prezenta acțiune.

Analizând solicitarea de anulare a dispozițiilor art. 2 lit. b) din Norme, Curtea apreciază că aceasta este fondată pentru următoarele considerente:

O.U.G. 155/2001 în forma în vigoare la data adoptării Normelor folosește sintagma „adăposturi private”, arătând, după caz, dacă regulile sunt aplicabile în adăposturile ce aparțin asociațiilor și fundațiilor (art. 3 alin. 1, art. 10, art. 12 etc.) sau „adăposturilor private (...) în parteneriat cu consiliile locale” (art. 11 alin. 2 din ordonanță).

Deși legiuitorul nu a definit această noțiune, de adăpost privat, prin art. 4 alin. 2 din OG a arătat că pentru funcționarea condițiilor minimale trebuie îndeplinite condițiile impuse de anexa nr. I la ordonanță, iar prin art. 13¹ a impus obligația respectării acestei ordonanțe „persoanelor juridice de drept public sau de drept privat care cresc sau adăpostesc provizoriu câini”, astfel încât din interpretarea acestor texte de lege rezultă că adăposturile private pot aparține și altor persoane de drept privat, fără a fi impusă limitarea „persoană juridică, asociație sau

fundatie, care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor”, ca în dispozițiile art. 2 lit. b) din Norme.

Față de această împrejurare, dispozițiile sus-menționate din Norme apar ca nelegale, impunându-se anularea lor.

Și cererea de anulare a dispozițiilor art. 2 lit. n) din Norme este întemeiată, pentru următoarele considerente:

Modul în care aceasta definește noțiunea de operator al serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân contravine dispozițiilor art. 2 alin. 4 din OG. Astfel, art. 2 lit. n) din Norme permite delegarea, încredințarea sau concesionarea realizării activității de gestionare a câinilor fără stăpân către persoanele juridice de drept public sau privat, deși art. 2 alin. 4 din O.U.G. 155/2001 prevede faptul că se pot concesiona aceste servicii numai către persoanele juridice, asociații sau fundații.

Se mai reține și faptul că niciăieri în cuprinsul legii nu se menționează decât posibilitatea de concesionării, nu și cea a încredințării sau delegării, astfel că nu se poate aprecia că art. 2 lit. n) din Norme ar putea fi interpretat în sensul că se concesionează activitățile către asociații sau fundații și se încredințează sau deleagă către alte persoane de drept public sau privat.

Față de acestea, Curtea apreciază că și această dispoziție din Norme este nelegală, încălcând interdicția cuprinsă în sintagma „...numai...” din art. 2 alin. 4 din OG, astfel încât se impune anularea ei.

În ceea ce privește aprecierea reclamantei în sensul că dispozițiile art. 3 alin. 1 din Norme ar încălca prevederile art. 1, art. 4 alin. 3, art. 4 alin. 4, art. 7 alin. 2 și 3 din O.U.G. 155/2001, ale unor prevederi din HG 955/2004, ale art. 36 alin. 2 lit. d) și alin. 6 lit. a) pct. 19 din Legea nr. 215/2001 și drepturile deținătorilor de câini, Curtea apreciază că acestea sunt nefondate pentru următoarele considerente:

În fapt, dispozițiile contestate din Norme dau posibilitatea ca serviciile specializate pentru gestionarea câinilor să încheie protocoale de colaborare cu unitățile administrativ-teritoriale cu care se învecinează.

Este evident că aceste protocoale de colaborare trebuie să aibă un obiect licit astfel încât s-ar putea pune problema verificării legalității unui asemenea protocol, dar nu a aptitudinii generale a serviciului specializat de a încheia un protocol cu o U.A.T. învecinată.

Cum aceste protocoale pot prevedea exercitarea de activități fără încălcarea principiului teritorialității (de exemplu, adoptarea unei politici de educare a populației, a obligației de înființare de servicii specializate, a obligației de capturare a câinilor de către angajații consiliului local respectiv sau a obligației de a încadra un tehnician veterinar), nu se pune problema încălcării prevederilor mai sus menționate din O.U.G. 155/2001 sau ale Legii nr. 215/2001. În ceea ce privește posibilitatea ca în baza protocoalelor să se organizeze adăposturi pe raza unui alt U.A.T., aceasta va fi analizată în cadrul cererii de anulare a dispozițiilor art. 5 alin. 4, 5 și 6 din Norme.

Curtea nu va analiza critica referitoare la încălcarea prin această dispoziție a unor prevederi din HG 955/2004, dat fiind faptul că nu se poate invoca nelegalitatea unui act administrativ normativ prin raportare la un act administrativ normativ anterior, de putere juridică egală.

De asemenea, Curtea apreciază că nu se poate pune problema încălcării drepturilor deținătorilor/adăposturilor de câini prin introducerea acestei prevederi, întrucât această normă nu consacră *expressis verbis* posibilitatea de gestionare a câinilor dintr-un U.A.T. de către serviciile specializate dintr-un alt U.A.T.

De asemenea, Curtea apreciază că nici dispozițiile art. 3 alin. 3 din Norme prevăzând posibilitatea ca serviciile specializate de gestionare a câinilor să fie organizate în cadrul serviciilor publice aflate în subordinea consiliilor locale, nu sunt nelegale prin raportare la dispozițiile art. 1 și ale anexei 4 din

O.U.G. 155/2001, coroborate cu prevederile art. 36 alin. 2 lit. d) și alin. 6 lit. a) pct. 19 din Legea 215/2001.

Astfel, faptul de a exista un serviciu specializat în cadrul unui serviciu public nu echivalează cu pierderea calității de „serviciu public”, ci poate reprezenta o simplă chestiune de eficientizare a activității serviciilor publice din cadrul unor consilii locale.

Cum organizarea eficientă a resurselor logistice, materiale și umane se face și în funcție de întinderea U.A.T.-ului respectiv, de populație, de numărul mai mare sau mai mic de câini fără stăpân, în mod firesc s-a lăsat consiliilor locale posibilitatea unei juste organizări.

De asemenea, Curtea apreciază că prin această dispoziție nu se încalcă conținutul anexei 4/5 din O.U.G. 155/2001 (formularul revendicare-adopecție), întrucât este vorba tot despre un serviciu public specializat în subordinea consiliului local, chiar dacă acesta este organizat în cadrul unui alt serviciu public.

Nu vor fi reținute nici susținerile reclamantei referitoare la generarea unei insecurități juridice, întrucât nelegalitatea unui act administrativ normativ se poate constata numai în condițiile încălcării de către aceasta a unor norme cuprinse în acte normative cu putere juridică superioară.

În ceea ce privește cererea de anulare a dispozițiilor art. 5 alin. 4, 5 și 6 din norme, Curtea reține că aceasta este nefondată pentru următoarele considerente:

Faptul că potrivit art. 2 alin. 1 din O.U.G. 155/2001 consiliile locale și Consiliul General al Municipiului București au obligația de a amenaja adăposturi publice pentru câinii fără stăpân nu implică cu necesitate obligația de a le amenaja pe teritoriul U.A.T.-ului respectiv, protocoalele în discuție fiind exact mijlocul juridic creat de legiuitor prin care să se poată înființa un adăpost pe teritoriul unui alt U.A.T.

De altfel, dispozițiile art. 14 din Legea 215/2001 permit în mod expres atât încheierea de acorduri între U.A.T.-uri, cât și participarea la programe de dezvoltare zonală/regională (...) în condițiile legii, astfel încât dispozițiile art. 5 alin. 4 din Norme sunt legale.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului autonomiei locale, Curtea constată că dispozițiile art. 3 alin. 1 din Legea 215/2001 care definesc autonomia locală subliniază că aceasta se referă la atribuțiile de soluționare și gestionare (...) a drepturilor publice, fără a avea înțelesul pe care reclamanta i-l dă.

Aprecierea că U.A.T.-ul pe teritoriul căruia se edifică adăpostul este cel care deține și administrează acel adăpost este contrazisă de dispozițiile art. 861 alin. 3 C. civ. care arată că bunurile proprietate publică pot fi date în administrare, în folosință sau chiar închiriate, în condițiile legii.

Interpretarea gramaticală a sintagmei „adăposturile publice” nu duce la concluzia că acestea nu pot fi amplasate decât pe teritoriul U.A.T.-ului în cauză, lipsind elementul logic care să facă legătura între faptul că obligația prevăzută de art. 2 alin. 1 din O.U.G. se referă la toate adăposturile publice pentru câinii fără stăpân și concluzia indicată de reclamantă.

În ceea ce privește aprecierea reclamantei că pentru amenajarea unor spații închiriate s-ar cheltui bani publici, Curtea constată că prin acesta se susține inoportunitatea unui astfel de potențial demers, nu nelegalitatea, astfel că ea apare ca vădit nefondată.

Motivul referitor la încălcarea art. 16 și 20 din Constituție raportat la art. 1 din Protocolul 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, Curtea reține că într-adevăr egalitatea în drepturi și interzicerea discriminării sunt reguli impuse atât de actele normative respective, cât și de actele normative cu putere inferioară, dar că prin posibilitatea amplasării adăposturilor într-un U.A.T. învecinat nu se încalcă aceste principii. De altfel, chiar prin plasarea adăpostului respectiv într-un anumit loc din cadrul U.A.T.-ului vor fi persoane

care să se situeze mai aproape sau mai departe de adăpostul respectiv fără ca aceasta să constituie o discriminare.

De altfel, limitând această posibilitate numai la U.A.T-urile învecinate, pârâtul emitent al H.G. s-a asigurat că prin aplicarea acestor norme nu se vor crea situații prea grele persoanelor care doresc să revendice sau să adopte un câine.

Faptul că O.U.G. 115/2001 nu prevede această posibilitate nu face ca dispozițiile art. 5 alin. 4, 5 și 6 din Norme să fie nelegale, în condițiile în care nu se interzice această posibilitate.

Curtea reține și faptul că celelalte motive invocate de către reclamantă privesc oportunitatea adoptării unor măsuri în baza articolului criticat și că aceasta nu se poate analiza în cadrul acțiunii în anularea unui act administrativ.

Nici cererea de anulare a dispozițiilor art. 6 alin. 3 și 4 din Norme nu este fondată pentru următoarele considerente:

Faptul că revendicarea câinilor fără stăpân se poate face pe toată perioada de acces a publicului în adăposturile publice (art. 6 alin. 3 din Norme) este justificat de împrejurarea că această revendicare trebuie adresată, potrivit anexelor 4 și 5 din O.U.G. 155/2001, Serviciului de gestionare a câinilor fără stăpân și potrivit mențiunilor din formulare trebuie semnată de către reprezentantul acestui serviciu, precum și de aceea că cel care formulează cererea de revendicare trebuie să aibă certitudinea că solicită câinele propriu.

Ori, în condițiile în care accesul în adăpostul public este limitat de prevederile art. 2 alin. 5 din O.U.G. 155/2001 la intervalul orar 10—13, faptul că cererea de revendicare se face în același interval orar nu reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate sau a egalității în drepturi.

Se mai constată și faptul că aprecierea că această dispoziție legală ar încălca dreptul persoanelor de a se adresa justiției și dreptul la un proces echitabil nu este motivată, astfel încât nu se poate verifica în ceea ce privește împrejurarea că accesul vizitatorilor în adăposturile publice se face cu respectarea unui regulament de ordine interioară, Curtea apreciază că impunerea unor norme de conduită într-un adăpost public nu este prin ea însăși vătămătoare și că, în condițiile în care rolul normelor este tocmai cel de punere în aplicare a legii, este firesc ca prin aceasta să se prevadă posibilitatea adoptării unor regulamente de ordine interioară.

Curtea apreciază că și solicitarea de anulare a dispozițiilor art. 7 alin. 1 din Norme este nefondată în condițiile în care reclamanta interpretând acest text urmărește eliminarea acestei obligații din sarcina O.N.G.-urilor, și nu respectarea sa de către toate adăposturile private.

Pe de altă parte, se reține și faptul că dispozițiile art. 4 alin. 2 din norme impun respectarea condițiilor minime prevăzute de anexa I în sarcina tuturor deținătorilor de adăposturi private, astfel încât dispozițiile art. 7 alin. 1 din norme nu sunt nelegale.

În ceea ce privește cererea de anulare a dispozițiilor art. 20 alin. 1 și 2 din Norme, Curtea apreciază că aceasta este fondată, urmând a fi admisă, pentru următoarele considerente:

Dispozițiile legale criticate impun proprietarilor de câini plata unor sume reprezentând contravaloarea acestora în adăpost, într-un quantum și într-un termen ce urmează să fie stabilit prin hotărâre de consiliu local.

Aceste dispoziții sunt nelegale prin raportare la dispozițiile art. 4 alin. 5 din O.G. care impun plata contravalorii cheltuielilor de întreținere coroborate cu dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. c) care stipulează faptul că revendicarea și adopția sunt gratuite. Cum din coroborarea acestor dispoziții legale rezultă că sumele de plătit de către proprietarii de câini care îi revendică din adăposturi sunt limitate la contravaloarea cheltuielilor de întreținere, astfel că folosirea sintagmei „contravaloarea staționării”, care poate presupune și acoperirea altor sume, ca, de exemplu, cele legate de funcționarea adăpostului, apare ca nelegală, impunându-se anularea ei.

În ceea ce privește cererea reclamantei de anulare a dispozițiilor art. 21 alin. 2 din Norme, Curtea apreciază că și aceasta este fondată, urmând a fi admisă pentru următoarele considerente:

Aceste dispoziții legale impun serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân obligația verificării veridicității cererii de revendicare fără a arăta ce anume urmează a se verifica. Astfel, chiar dacă dispozițiile art. 7 alin. 1 lit. a) și b) fac diferența între „revendicare de către proprietari” și „revendicare de către persoane fizice sau juridice”, cum art. 21 alin. 2 din Norme nu indică cu privire la ce anume se va verifica „veridicitatea”, Curtea apreciază că acest text de lege este nelegal.

Și cererea de anulare a dispozițiilor art. 24 alin. 1 din Norme este întemeiată, în condițiile în care se face o diferențiere în tratamentul persoanelor care adoptă mai mult de 2 câini din adăposturile publice și persoane care ajung să dețină același număr de câini pe alte căi.

În ceea ce privește cererea de anulare a dispozițiilor art. 29 alin. 1 din Norme întemeiată pe considerentul că în mod nelegal se introduce necesitatea formulării unei solicitări scrise în vederea exercitării dreptului de a participa la acțiunile enumerate de textul de lege de către asociații și fundații, Curtea apreciază că acesta este legal, în condițiile în care exercitarea drepturilor de către persoanele juridice se face prin reprezentanții legali și că în condițiile în care și alți membri ai asociațiilor/fundațiilor respective se pot prezenta la acțiunile respective, solicitarea scrisă este necesară, în condițiile în care aceasta apare ca un act formal, nefiind necesară o aprobare din partea serviciilor/operatorilor pentru gestionarea câilor fără stăpân.

Curtea apreciază, însă, că este nelegală dispoziția art. 29 alin. 3 din Norme care condiționează participarea reprezentanților asociațiilor și fundațiilor la examinarea medicală de calitate a acestora de persoane cu studii de specialitate în domeniu, față de împrejurarea că dispozițiile art. 5 alin. 1 din O.U.G. 155/2001 acordă acest drept oricărui reprezentant al ONG-urilor, fără a impune condiția studiilor de specialitate.

În ceea ce privește obligația impusă de art. 29 alin. 6 din Norme, în sensul că reprezentanții asociațiilor/fundațiilor au obligația de a nu perturba buna desfășurare a activităților respective, Curtea apreciază că, în condițiile în care aceștia participă în scopul de a se asigura că acțiunile prevăzute de art. 29 alin. 1 în norme sunt corect efectuate, obligația impusă de textul normativ criticat are scopul de a asigura finalitatea legii, astfel încât acesta nu poate reprezenta o adăugare la lege.

În fapt, această obligație reprezintă o simplă aplicare a principiului potrivit căruia orice drept trebuie exercitat cu bună-credință, în scopul pentru care a fost recunoscut, astfel că dispozițiile art. 29 alin. 6 din Norme sunt legale.

De asemenea, Curtea apreciază că și cererea reclamantei de anulare a dispozițiilor art. 43 din Norme este întemeiată, obligația deținătorilor de câini de a avea asupra lor carnetul de sănătate, la ieșirea acestora în spațiile publice fiind disproporționată în condițiile în care O.G. 155/2001 impune doar obligația identificării câinilor cu stăpân (art. 13³ alin. 1 și 5).

Și dispozițiile art. 43 alin. 2 din Norme sunt nelegale instituind obligația consemnării în carnetele de sănătate a numărului microcipului și, implicit, obligarea de microcipare în condițiile în care art. 8 alin. 4 din O.G. 155/2001 permite identificarea acestora „prin microcipare sau prin alt mijloc de identificare stabilit de ANSVSA”.

În aplicarea acestei dispoziții legale ANSVSA a emis Ordinul nr. 1/2014 (publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15.01.2014) prin care a prevăzut ca termen maxim data de 1.01.2015 (art. 7 alin. 2 din anexa la ordin), astfel că obligația de microcipare din norme contrazicea acest ordin.

De asemenea, dispozițiile art. 43 alin. 2 din Norme nu sunt corelate cu dispozițiile art. 49 alin. 1 și 2 care, până la data de

1.01.2015, permit identificarea prin alte mijloace decât microciparea.

Curtea subliniază însă că anularea dispozițiilor art. 43 din Norme nu echivalează cu înlăturarea obligației de microcipare a câinilor, impusă prin Ordinul ANSVSA nr. 1/2014.

În ceea ce privește cererea reclamantei de anulare a dispozițiilor art. 47 alin. 1 din Norme, Curtea apreciază că aceasta este netemeinică față de împrejurarea că temeiul anulării este faptul că aparent ar fi încălcat un act normativ anterior, de aceeași putere juridică, respectiv H.G. nr. 955/2004.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 11 din O.U.G. 155/2001, Curtea constată că dispozițiile criticate fac diferența între „câinii fără stăpân...” care sunt ținuuți într-un spațiu deținut cu orice titlu, îngrădit și autorizat de către consiliul local, și cei care nu sunt ținuuți într-un asemenea spațiu și că pentru cei din prima categorie care se identifică până la 1.01.2015 nu se aplică măsura ridicării de către serviciile/operatorii pentru gestionarea câinilor fără stăpân.

De asemenea se constată că potrivit definiției date de art. 12 din O.U.G. 155/20041 câinii fără stăpân pot fi și acei câini ținuuți în spații îngrădite, întrucât textul din ordonanța de urgență se referă la câinii crescuți, adăpostiți sau ținuuți pe domeniul public, în locuri publice sau în spații adiacente acestora, ori un spațiu îngrădit poate fi situat pe domeniul public sau într-un loc public.

Curtea apreciază că nici cererea de anulare a dispozițiilor art. 1 alin. 2 din Norme nu este întemeiată pentru următoarele considerente:

Într-adevăr, dispozițiile art. 8 alin. 4 din Legea nr. 24/2000 impune ca textul legislativ să fie formulat clar, fluent, inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, însă Curtea apreciază că formulele folosite de pârât, respectiv „reducerea apariției rabiei”, „reducerea riscurilor asupra sănătății oamenilor”, „prevenirea agresivității asupra oamenilor” sunt suficient de clare și inteligibile, chiar dacă folosirea unor alte sintagme cu același înțeles era binevenită.

Faptul că fiecare act normativ are un scop propriu rezultă cu claritate din coroborarea dispozițiilor art. 14 alin. 2 cu dispozițiile art. 43 alin. 1 din Legea nr. 24/2000, iar împrejurarea că indicarea scopului este făcută imediat după arătarea faptului că respectivele norme metodologice reprezintă măsuri de aplicare a prevederilor O.U.G. nr. 155/2001 și nu în preambul nu este de natură să atragă sancțiunea extremă a nulității.

Curtea apreciază și faptul că scopurile normelor indicate de reclamantă ca fiind divergente de scopurile O.U.G. nr. 155/2001, respectiv: reducerea apariției rabiei și a altor zoonoze, reducerea riscurilor asupra sănătății oamenilor, prevenirea agresivității asupra oamenilor și animalelor, reducerea comerțului ilegal și a traficului cu animale sau promovarea deținerii responsabile a câinilor se subsumează, în fapt, prevederilor O.U.G. nr. 155/2001 care impune vaccinarea câinilor, reducerea numărului de câini fără stăpân și identificarea câinilor.

În ceea ce privește cererea reclamantei de obligare a pârâtului la modificarea prevederilor anulate se constată următoarele:

La termenul de judecată din 21.11.2014, Curtea, din oficiu, a invocat și pus în discuția părților excepția inadmisibilității acestui capăt de cerere.

Analizând cu prioritate, conform art. 248 alin. 1 C. pr. civ., excepția invocată, Curtea constată că aceasta este întemeiată pentru următoarele considerente:

Dispozițiile art. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ permit anularea unui act administrativ, recunoașterea unui drept sau interes legitim, inclusiv repararea pagubei pricinuite, dar nu permit obligarea Guvernului la emiterea unui act normativ cu conținut special, instanța judecătorească neputându-se subroga voinței părții.

Față de aceste considerente urmează să admită excepția invocată și să respingă ca inadmisibil capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâtului la modificarea prevederilor legale anulate.

Față de cele expuse mai sus, urmează să admită în parte cererea reclamantei de anulare a unor dispoziții din norme, numai în ceea ce privește dispozițiile art. 24 lit. b, art. 2 lit. (n), art. 20, art. 21 alin. 2, art. 24 alin. 1, art. 29 alin. 3 și art. 43, să respingă ca inadmisibil cel de al doilea capăt de cerere și, pe cale de consecință, să admită în parte cererile de intervenție accesorie în interesul pârâtului formulate de intervenții Asociația Pro-Civilizație — fără maidanezi și Asociația Inițiativa pentru Responsabilitate Civică.

De asemenea urmează ca în temeiul art. 453 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă să admită în parte cererea reclamantei de obligare a pârâtului și a intervenienților în favoarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Admite în parte acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta Asociația „Alianța pentru Combaterea Abuzurilor” Brașov, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României.

Admite în parte cererile de intervenție accesorie în interesul pârâtului formulate de intervenții Asociația Pro Civilizație — fără maidanezi și Asociația Inițiativa pentru Responsabilitate Civică.

Dispune anularea art. 2 lit. b), art. 2 lit. n), art. 20, art. 21 alin. 2, art. 24 alin. 1, art. 29 alin. 3 și art. 43 din anexa la H.G. nr. 1.059/2013.

Respinge ca inadmisibil capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâtului la modificarea prevederilor din anexa la H.G. nr. 1.059/2013 a căror anulare a solicitat-o.

Respinge restul pretențiilor reclamantei.

Obligă pârâtul și intervenienții în interesul pârâtului să plătească reclamantei suma de 1.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16.12.2014.

PREȘEDINTE

SIMONA PETRINA GAVRILĂ

Grefier,
Mihaela Cîncan

ROMÂNIA
 CURTEA DE APEL BRAȘOV
 SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIERE

Ședința din camera de consiliu din 16 martie 2015

Dosar nr. 287/64/2014

Completul constituit din:

Președinte — Simona Petrina Gavrilă — judecător
 — Mihalea Cincan — grefier

Pe rol fiind îndreptarea din oficiu a erorii materiale strecurate în minuta și dispozitivul Sentinței civile nr. 190/F din 16 decembrie 2014, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 287/64/2014.

Fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care, față de actele aflate la dosar, instanța rămâne în pronunțare.

CURTEA,

Verificându-se — din oficiu — minuta și dispozitivul Sentinței civile nr. 190/F/16.12.2014 pronunțate de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 287/64/2014 se constată că din eroare nu s-a menționat faptul că, după rămânerea definitivă a prezentei sentințe, aceasta se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, fiind scutită de plata taxelor de publicare.

Întrucât în speță sunt îndeplinite cerințele art. 442 din Codul de procedură civilă, Curtea va dispune îndreptarea erorii materiale strecurate în minuta și dispozitivul Sentinței civile nr. 190/F/16.12.2014.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DISPUNE:

Dispune îndreptarea erorii materiale strecurate în minuta și în dispozitivul Sentinței civile nr. 190/F/16.12.014 pronunțate de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal, în sensul că după alineatul 6 al dispozitivului se va introduce alineatul 7, cu următorul conținut:

„După rămânerea definitivă a sentinței, aceasta se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, fiind scutită de plata taxelor de publicare.”

Îndreptarea se va face în ambele exemplare ale hotărârii.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Dată în camera de consiliu și pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 martie 2015.

PREȘEDINTE

SIMONA PETRINA GAVRILĂ

Grefier,

Mihaela Cincan

ROMÂNIA
 CURTEA DE APEL BRAȘOV
 SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIERE

Ședința din camera de consiliu din 7 aprilie 2015

Dosar nr. 287/64/2014

Completul constituit din:

Președinte — Simona Petrina Gavrilă — judecător
 — Mihalea Cincan — grefier

Pe rol fiind soluționarea cererilor de îndreptare a erorilor materiale strecurate în considerentele Sentinței civile nr. 190/F din 16 decembrie 2014, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 287/64/2014.

Fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care, față de actele aflate la dosar, instanța rămâne în pronunțare.

CURTEA

Constată că prin cererile formulate de petenta Asociația „Alianța pentru combaterea abuzurilor” Brașov, înregistrate la data de 27.03.2015 și la data de 6.04.2015, s-a solicitat îndreptarea erorilor materiale strecurate în considerentele Sentinței civile nr. 190F/16.12.2014, pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul cu numărul de mai sus, în sensul că:

— la fila 21 a hotărârii, alineatul al șaptelea, instanța face trimitere la art. 3 alin. (1) din Legea 215/2001, menționând că articolul respectiv se referă la „atribuțiile de soluționare și gestionare a drepturilor publice”. Or, textul articolului citat de instanță conține în realitate formularea „atribuțiile de soluționare și gestionare a treburilor publice”, și nu formularea „atribuțiile de soluționare și gestionare a drepturilor publice”, motiv pentru care consideră că se impune îndreptarea acestei erori materiale prin înlocuirea, în considerentele hotărârii, a sintagmei „drepturile publice” cu sintagma „treburile publice”, astfel cum este corect;

— la fila 22 a hotărârii, alineatul al doilea, s-a reținut: „Ori, în condițiile în care accesul în adăpostul public este limitat de prevederile art. 2 alin. (5) din OUG 155/2001 la intervalul orar 10—13, faptul că cererea de revendicare se face în același interval orar nu reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate sau a egalității în drepturi”. Or, articolul de lege citat de instanță nu face referire la intervalul orar 10—13, ci la intervalul orar 10—18 (al fiecărei zi lucrătoare a săptămânii, de luni și până vineri) astfel încât consideră că se impune îndreptarea acestei erori

materiale prin înlocuirea textului: „... intervalul orar 10—13” cu textul „intervalul orar 10—18”, astfel cum este corect;

— la fila 24 a hotărârii, penultimul alineat, s-a reținut în mod greșit că „Față de cele expuse mai sus urmează să admită în parte cererea de anulare a unor dispoziții din Norme, numai în ceea ce privește dispozițiile art. 24 lit. b), art. 2 lit. n), art. 20, art. 21 alin. (2), art. 24 alin. (1), art. 29 alin. (3) și art. 43”. Articolul la care se referă instanța nu este însă „art. 24 lit. b)” din Norme, ci „art. 2 lit. b)” din Norme, așa cum se consemnează și în dispozitivul hotărârii și așa cum reiese din analiza pe care o face instanța (la pag. 19—20) conținutului art. 2 lit. b) din Norme. Prin urmare, consideră că se impune îndreptarea acestei erori materiale prin înlocuirea mențiunii anulării „art. 24 lit. b)” cu mențiunea anulării „art. 2 lit. b)” din Norme;

— la fila 19 a hotărârii, penultimul alineat, instanța invocă prevederile art. 4 alin. (2) din „O.G.”, în condițiile în care actul normativ la care se face referire este „O.U.G.” (155/2001);

— la fila 21 a hotărârii, antepenultimul alineat, instanța face referire la „OUG 115/2001”, în condițiile în care este indubitabil faptul că actul normativ invocat este OUG 155/2001.

De asemenea, petenta a solicitat în temeiul art. 442 alin. 1 CPC și îndreptarea următoarelor erori materiale:

— la fila 19 a hotărârii, alineatul al optulea (practic, prima frază a considerentelor) instanța în mod greșit a reținut că reclamanta a solicitat prin plângerea prealabilă înregistrată la Guvernul României în data de 12.02.2014 reexaminarea mai multor articole din H.G. 1.059/2013, printre care și art. 6 alin. (1), alin. (2) și alin. (4). Or, din textul plângerii prealabile la care se face referire reiese că s-a cerut reexaminarea art. 6 alin. (2) din Norme, ci a art. 6 alin. (3) din Norme. Astfel, consideră că se impune îndreptarea acestei erori materiale (mai ales în condițiile în care, dacă nu s-ar fi cerut prin plângerea prealabilă reexaminarea art. 6 alin. (3), cererea reclamantei de anulare a acestui articol, adresată instanței, ar fi trebuit să fie respinsă ca inadmisibilă);

— la fila 22 a hotărârii, alineatul al cincilea, s-a consemnat: „Pe de altă parte, se reține și că dispozițiile art. 4 alin. 2 din Norme impune respectarea condițiilor minime prevăzute de anexa I în sarcina tuturor deținătorilor de adăposturi private, astfel încât dispozițiile art. 7 alin. 1 din Norme nu sunt nelegale”. Or, „articolul 4 alin. 2”, la care face referire instanța, nu este „art. 4 alin. 2 din Norme”, așa cum s-a consemnat, ci „art. 4 alin. (2) din OUG 155/2001”, astfel încât se impune îndreptarea acestei erori materiale;

— la fila 20 a hotărârii, alineatele al treilea și al cincilea, instanța face referire la „art. 2 alin. 4 din OG”, în condițiile în care actul normativ la care se face referire este fără îndoială „OUG” (155/2001).

Petenta consideră că se impune ca soluționarea acestor cereri să aibă loc anterior înaintării dosarului cauzei către Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea competenței soluționării a căii de atac a recursului, sens în care solicită a se dispune admiterea acestora.

Analizând cererile formulate și considerentele sentinței civile care face obiectul îndreptării erorii materiale, Curtea constată că aceste cereri sunt întemeiate, în sensul că din eroare, la fila 19, paragraful 8 s-a trecut „art. 6 alin. 2 din Norme” în loc de „art. 6 alin. 3 din Norme”, la fila 19, paragraful ultim s-a trecut „art. 4 alin. 2 din OG” în loc de „art. 6 alin. 3 din OUG 155/2001”, la fila 20, paragrafele 3 și 5 s-a trecut „art. 2 alin. 4 din OG” în loc de „art. 2 alin. 4 din OUG 155/2001”, la fila 21, paragraful 7 s-a trecut „drepturile publice”, în loc de „treburile publice”, la fila 21, paragraful 13 s-a trecut „OUG 155/2001” în loc de „OUG 115/2001”, la fila 22, paragraful 5 s-a trecut „art. 4 alin. 2 din Norme” în loc de „art. 4 alin. 2 din OUG 155/2001”, la fila 22, paragraful 2 s-a trecut „intervalul orar 10—13” în loc de „intervalul orar 10—18” și la fila 24, paragraful 8 s-a trecut „art. 24 lit. b” în loc de „art. 2 lit. b”.

Fiind îndeplinite cerințele art. 442 din noul Cod de procedură civilă, Curtea va dispune îndreptarea erorilor materiale strecurate în considerentele Sentinței civile nr. 190/F/16.12.2014 pronunțate în Dosarul nr. 287/64/2014 în sensul celor de mai sus.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DISPUNE:

Admite cererea formulată de petenta Asociația „Alianța pentru combaterea abuzurilor” Brașov, având ca obiect îndreptarea erorii materiale strecurate în considerentele Sentinței civile nr. 190/16.12.2014, pronunțate de Curtea de Apel Brașov în Dosarul nr. 287/64/2014 și, pe cale de consecință:

Dispune îndreptarea erorii materiale strecurate în considerentele Sentinței civile nr. 190/16.12.2014 a Curții de Apel Brașov în sensul că:

— la fila 19, paragraful 8, se va trece „art. 6 alin. 3 din Norme” în loc de „art. 6 alin. 2 din Norme”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 19, paragraful ultim, se va trece „art. 6 alin. 3 din OUG 155/2001” în loc de „art. 4 alin. 2 din OG”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 20, paragrafele 3 și 5, se va trece „art. 2 alin. 4 din OUG 155/2001” în loc de „art. 2 alin. 4 din OG”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 21, paragraful 7, se va trece „treburile publice” în loc de „drepturile publice”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 21, paragraful 13, se va trece „OUG 155/2001”, în loc de „OUG 115/2001”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 22, paragraful 5, se va trece „art. 4 alin. 2 din OUG 155/2001” în loc de „art. 4 alin. 2 din Norme”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 22, paragraful 2, se va trece „intervalul orar 10—18” în loc de „intervalul orar 10—13”, cum greșit s-a menționat;

— la fila 24, paragraful 8, se va trece „art. 2 lit. b” în loc de „art. 24 lit. b”, cum greșit s-a menționat.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Data în camera de consiliu și pronunțată în ședință publică, astăzi, 7.04.2015.

PREȘEDINTE
SIMONA PETRINA GAVRILĂ

Grefier,
Mihaela Cincan

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN**privind deschiderea în evidențele Băncii Naționale a României
a contului în lei pe numele Fondului de garantare
a depozitelor bancare**

Având în vedere prevederile art. 21 alin. (1) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

în temeiul dispozițiilor art. 48 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

Banca Națională a României emite următorul ordin:

Art. 1. — Banca Națională a României deschide în evidențele sale un cont denominat în lei pe numele Fondului de garantare a depozitelor bancare.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

Mugur Constantin Isărescu

București, 25 iunie 2018.

Nr. 5.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 094296